[illegible]

[illegible]

O-,2MVRS,J

N02

11.7[illegible]

JYOTIMALAI

A TAMIL DRAMA.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
23 AUG. 1902
MADRAS

S. Varada Charya

Price 8 Annas.

நாமகள் சிலம்பு: பரல்—கள.

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ.,

பதிப்பித்தது.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
23 AUG. 1902
MADRAS.

ஜோதிமாலை.

1827

ஸ்ரீ

கடவுள் துணை

ஜோதிமாலை

இது

நாடிகை

என்னும்

ஒருவகைத் தமிழ்நாடகம்.

சருக்கை - வரதாசாரியர்

இயற்றியது

சென்னை:

தாம்ஸன் அண்டு கம்பெனியார்

அச்சிட்டது.

1902.

[*All Rights Reserved.*]

Printed at the Minerva Press,
No. 33, Popham's Broadway, Madras.

TO

My beloved and revered Father

Rao Sahib S. Krishnamacharyar, B. C. E.,

Executive Engineer, P. W. D.

I INSCRIBE THIS LITTLE PLAY

and remain his ever-dutiful son,

S. Varadacharya.

ஸ்ரீ

சிறப்புப்பாயிரம்.

கடலூர்க் கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
பிரமஸ்ரீ. ந. பலராம ஐயரவர்கள்
சொல்லிய

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா.

மஞ்சாடு மைசய மலையிற் பிறந்துவளர்ந்
தெஞ்சாத பல்வளனு மீர்த்துப் பரந்துகருப்
பஞ்சாறு போன்றின்பம் பாலிக்குங் காவிரியாற்
செஞ்சாலி விஞ்சித் திகழ்சருக்கைத்தென்பதிக்கண்; (க)

சேந்தா மரைமயிலின் சீர்த்த வருள்பொறுத்த
நந்தாத செல்வ நலனுக்கு நாயகன்றேன்
சிந்தார மார்பன் செழுங்கணிதம் வல்லோனுஞ்
சந்தார் கிருட்டிணமா சாரியன்றன் செய்தவத்தால்; (உ)

யாங்களிப்பத் தோன்றி யெழிற்பரிதி மாற்கலைஞ
னுங்கருணை மாமுகில்வா யாரப் பசுந்தமிழ்நீர்த்
தேங்கு துளியைநனி தேக்கிமகிழ் சாதகமா
வீங்கறிஞர் போற்ற விருந்தமிழின் பந்திளைத்து; (௩)

வருவான் முறுவல் வதன முடையான்
றிருமா லடியைத் தினமுந் துதியா
தரமார் புகழ்வரதா சாரியநன் னமன்
மருவேர் பொறையான் வயங்குகலை மாநலத்தான்; (௪)

சிறப்புப் பாயிரம்.

என்றேற்றான் கொல்லோ விவன்றனதுமென் றிசைப்பப்
பன்னாளுங் கைவந்த பண்பினாற் பாருலகின்
மன்னே ரியற்றமிழின் மாணவர்தங் கண்ணென்ன
மின்னா வொளிருமியன் மேதக்க வேளாளையான்; (ரு)

நன்ன றிவுடையோர் நாடுறுமொண் பான்சுவையுந்
துன்னி யொளிபரப்புந் தூய நவமணியா
மன்னி வளர்சோதி மாலையெனு நாடகத்தைப்
பொன்னம் புலவோர் புகழப் பொறித்தனன்றால். (சு)

முகவுரை.

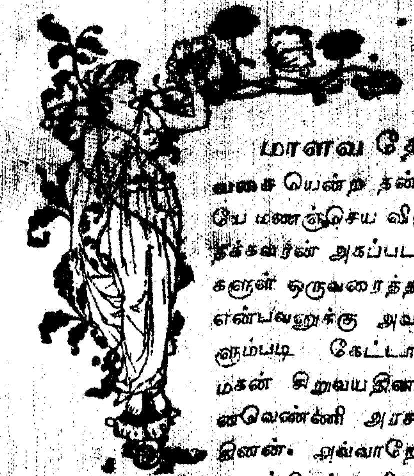

மாளவ தேயத்தரசன் குரோத வசை யென்ற தன் மகளுக்கு இளவயதிலேயே மணஞ்செய விரும்பி இராசகுலங்களில் தக்கவர்கள் அகப்படாமையால், தனது பிரபுக்களுள் ஒருவரைத்தம் மகனாகிய ஜயபாலன் என்பவனுக்கு அவளை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி கேட்டான். அப்பிரபுவுந் தன் மகன் சிறுவயதினனாயினும் அரசனாவனெனவெண்ணி அரசன் வேண்டுகோட்கிணங்கினன். அவ்வாறே மணவினையும் நடந்தது. மணஞ்செய்து சில்லாண்டுகள் கழிதலும், அரசனும் அரசியும் உயிர்துறந்தனர். நாடு தன் மனைவியின் மூலமாய் ஜயபாலனுக்குவந்தது. குரோதவசை மகாராணியானதனாற் செருக்குற்றுத் தன் கணவனுக்கு நாடு கிடைத்தது தன்னாலேயே யென்று சொல்லி அவனை மதியாதிருந்தனள். வயது முதிர்ந்தும் அவனுக்கு இவளிடம் காதல் பிறக்கவேயில்லை.

இது நிற்க, அரசன் ஜயபாலனுக்கு அத்தை மகளொருத்தியிருந்தனள். அவள் இன்னிசைத் தேமொழிப் [illegible]; ஜோதிமாலைப் பெயரினள்; குரோதவசையைப்போலாது அழகும் நற்குணமும் ஒருங்கே யுருவெடுத்து வந்ததுபோல்வாள்; பாடுதல், நடனஞ்செய்தல், சித்திரந்தீட்டல், மாலை தொடுத்

தல் முதலியவற்றில் வல்லவள். தன் பெற்றோரை யிழந்தமையின் அம்மடந்தைப் பருவத்து மெல்லியலாள் தன் மாமன் மகனாகிய ஜயபாலனது சம்ரக்ஷணையில் தங்கியிருந்தனள். அரசனுக்கு அவள் அரண்மனைக்கு வந்ததுமுதல், அவள்மேற் காதல் நிகழ்வதாயிற்று. அவளுக்கும் அவனைக் கண்டதுமுதல் அவன்மேலேயே விருப்பஞ் சென்றது.

இங்ஙனமிருப்புழிக் குரோதவசை தன்னுடைய சேடியர்களாகிய பங்கஜசம்பகங்களோடு ஜோதிமாலையையும் அவளது உயிர்ப்பாங்கியாகிய மானினியையும் அழைத்துக்கொண்டு ஒருநாண்மாலை இளவந்திகை சென்றனள். அங்கு ஜோதிமாலை குரோதவசை கட்டளைப்படி ஆடிப்பாடிக்கொண்டிருக்கையில் அரசனும் அரண்மனை விதூடகனாகிய அபிராமனும் சென்று ஓரிடத்தில் ஒளித்து நின்றுகேட்டு வியந்துகொண்டிருந்தனர். ஜோதிமாலையது பாடல்கேட்டு மகிழ்ந்த அரசி அவட்கு ஒரு மாலை பரிசளித்தனள். பின்னர் அரசி முதலியோர் ஓர் அசோகமரத்திற்குத் தோகதஞ் செய்யத் தொடங்கினர். அப்போழ்து அம்மரம் குரோதவசைக்கும் அவள் சேடியர்க்கும் மலராது ஜோதிமாலை உதைத்தவுடன் மலர்ந்தது. இது கண்டு அரசன் ஆநந்தத்தில் மூழ்கியிருக்கக் குரோதவசை பொறாமையோடும் அரண்மனை சென்றாள். அவள் போனபின் அரசன் வந்து ஜோதிமாலையொடு நேரேபேசி அவளிடமிருந்த மாலையைப் பெற்றுச்சென்றான். இதனையறிந்த குரோதவசை மறுநாட்காலை ஜோதிமாலை தன் ஆணையின்றி வெளியேறக்கூடாதென்றனள். அரசி யிவ்வாறாணையிட்டதுணர்ந்த அரசன், தான் ஜோதிமாலையைத் தனியே காணமுடியாதே யென்றெண்ணி அபிராமனை வழிகேட்க அவனும் அதன்கண் உதவுவதாக வாக்களித்தான். அதன்பின் அபிராமன் தன்னையறியாமல் அரசன் காதலைப்பற்றிப் பங்கஜத்தினிடஞ் சொல்ல, மகாராணி அதனையறிந்து அவனைத் தன்பக்கஞ் சேர்த்துக்கொள்ள வெண்ணி யழைத்துக்கேட்க, அவனும் முன்னர் அமைந்தான். இனி இவ்வா

றுக்க [illegible] ரென்றொரு மந்திரி யிருந்தனர். இவர் குரோதவசை தந்தை காலமுதல் அமைச்சரா யிருப்பவர். ஆதலாற் குரோதவசையின் நன்மையினையே நாடுபவர். அவள் தனக்கு ஏதேனும் ஐயமிருப்பின் அவரை யழைத்துக் கேட்பது வழக்கம். அவ்வாறே யிப்பொழுதும் அவள் அவரையழைத்து அவரிடத்து [illegible] சொல்லலும் அவர் நம்பாது இரண்டொரு [illegible] கோட்டி வைத்து அதன்கண் அரசனுக்கு ஜோதிமாலைமீதுள்ள காதலை யறியலாமென்றனர். அபிராமன் அவ்வுபாயத்தை யின்னும் நல்லதாக்குவான் போன்று [illegible] புனைந்து நடனஞ்செய்தல் நலமென்றனன். அதற்கு அரசியும் இணங்கி நடனத்திற்கு ஏற்பாடுசெய்தனள். [illegible] இச்சைக்கோட்டியில் அபிராமன் [illegible] உணர்ந்த அரசன் யாதுமறியான் போலக் குரோதவசை யிடத்திலிருந்த ஜோதிமாலையை அந்தப்புரம் அழைத்துச்சென்றான். அதுகண்ட குரோதவசைக்கு வெகுளி யுண்டாயிற்று. அவள் தன் உண்மையுடையில் எதிரே வந்து [illegible] சிறையிட்டாள். மறுபடியும் அரசன் [illegible] இப்படி மானினியுடையில் ஜோதிமாலை யிடஞ் சென்றான். அங்குக்கண்டு குரோதவசை பரசினைத் தெழித்து முழங்கலும் அவன் மூர்ச்சையாய்க் கீழேவிழுந்து விட்டான். வழிநாட்காலே வைத்தியர் சங்கரபண்டிதர் வந்து ஜோதிமாலையை மணவாவிடில் அரசன் பிழைத்தல் அரிதென்று கூறினர். அபிராமன் அசரீரியாகவும் [illegible] நின்று அதனை வற்புறுத்தினன். குரோதவசை பயந்து ஜோதிமாலையை அரசனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தனள். மானினியும் அபிராமனை மணந்தனள். இதனுடன் நாடகம் முடிகின்றது.

இனிப் புதுவது புனைந்த இந்நாடகம் [illegible] காஞியின் பாம்பமெம். இது, கதைப்போக்கில் வடமொழிநாடகங்களைப்போலவே யிருக்கின்றதென்று பலர் கூறலாம். [illegible]

யின் இலக்கணமே கதைப்போக்கினை யதிகமாக மாற்றமில்லாதவாறு அமைந்து கிடக்கின்றது. நாடகத்தமிழாசிரியரும் பெரும்பாலும் வடமொழி யிலக்கணத்தை யொட்டிக்,

"கைசிகி விருத்தி காட்டுவ தாகி
நாலங் கத்தி னுரியர் பலர்கொண்
டரசன் றலைவனா வன்றன் னரசி
யொருத்தியு மவன்கா தலிக்கு
மரசி யாட்சிக் கடங்கின ளாகு
மழகி னொருத்தியு மாகிரு தலைவிய
ருடைய தாகி நாட்டிய மிசையொடு
நடைபெறு வதுவே நாடிகை யென்ப"

என்று தம் நாடகவியலிற் சூத்திரம் வகுத்தனர். ஆனால் இந் நாடிகையின் சிறப்புக்கள் அதன் பாத்திரங்களின் இயல்புகளான் வெளிப்படும். இதன்கட் பாலிய வியோகத்தின் [illegible], [illegible] நினைத்தின் [illegible] பலவும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டில.

யாம் முதன் முதல் எழுதிய இந்நூலுட் பிழை பலவிருப்பின் தமிழ்ப்புலவராவார் அவற்றை நீக்கி இதனை மேற்கொள்வாராக.

ஜோதிமாலா.

பாயிரம்.

[illegible]பிரான் வணக்கம்.

நேரிசை வெண்பா.

[illegible]
[illegible] (௧)

நாமகள் வணக்கம்.

[illegible] விருத்தம்.

[illegible]
[illegible] (௨)

ஆசிரிய வணக்கம்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

அம்புவி மேற்றமிழ் நூல்க ளெமக்கின் றறிவுறுத்த
செம்பொரு ளானை யியற்றமிழ் மாணவர் தேசிகனை
நம்பியைச் சூரிய நாராய ணப்பெயர் நாயகனை
யிம்பரெ முன்னைப் பதுமனி யோடு மியைக்குதுமே. (௧)

அவையடக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

ஐயன் மீரெமை யன்புடன் போற்றுமின்
வைய மின்புறவ் வண்ண நூல் செய்திறன்
செய்ய வாற்றிற் செறிந்தில மேனுமா
செய்யு ளாதிகை செவ்வியிற் காண்மினே. (௪)

நடாத்துநர்.

௧. சூத்திரதாரன்.

௨. நடி.

நாடக பாத்திரங்கள்.

க. ஜயபாலன்: மாளவதேசத்தரசன்.
உ. குணகரன்: அரசன்மந்திரி.
௩. அபிராமன்: விதூஷகன்.
௪. சங்கரபண்டிதர்: வைத்தியமும் சோதிடமுங் கை வந்தவர்.

௫. குரோதவதை: அரசன்மனைவி.
௬. ஜோதிமாலை: அரசனது தத்தமகள்; நாடகத் தலைவி.
௭. மாலினி: ஜோதிமாலையின் தோழி.
௮. பங்கஜம்:
௯. சம்பகம்: } குரோதவதையின் தோழியர்.
க0. வள்ளி: ஒருகுறத்தி.

பாணர் முதலாயினோர்.

நாடக நிகழ்விடம்.

அரண்மனையும், அதிமுன்ன காளிகோட்டமும், அதனை யடுத்துள்ளதோர் இலைக்கிளையுமாம்.

ஜோதிமாலை.

முன்னுரை.

சூத்திரதாரன்:—(பிரவேசமாகி நாந்தி பாடுகின்றான்.)

செவ்விய கலைக்கணிற் றோய்ந்தூங் கொம்பாய்த்
திகழ்ந்துயொற் குழையொளிர்மே
லெவ்வமி லிடைச்சியர்கள் புடைசூழ விழையாதுஞ்
சின்பமளி சோதிமாலை
யௌவிய மகன்றுயிலி நாணத்த மாமணியை
யாரமிழ்த நல்குமாலை
யிவ்வுலகின் மன்னவர்க் கென்றுநற் றுணையாக
விளையரசை யேத்திவாழ்வாம். (க)

(திரும்பி) ஏ! நங்காய்! சீக்கிரம் இங்கே வந்து விடுவாயோ.

நடி வருகின்றாள்.

உடனே வந்தால் ஒரு விநோதங் காட்டுவேன்.

நடி:—சுவாமி! இதோ வந்து விட்டேன். விநோதமென்றால் எனக்கு வெகு பிரியமாயிற்றே. எனக்கு வேடிக்கை பார்ப்பதில் இஷ்டமென்பதை யெப்படிக் கண்டு பிடித்தீர்கள்?

சூத்திரதாரன்:—உன் சமாசாரம் எனக்குத் தெரியாதா? அவசரவேலை யேதேனுஞ் செய்து கொண்டிருந்தாயோ? இதோ பார். அந்த மரத்தின் மேலிரண்டு பெண் கிளிகளுடன் ஓராண்கிளி யிருப்பதை. இவ்வாண்கிளி அப்பெண்கிளியுடன் மருவ முயலுதலையும் மற்றொரு பெண்கிளி யதனைத் தடுப்பதையும் பார்த்தாயா?

நடி. :—இதுதானா வேடிக்கை?

சூத்திரதாரன் :—ஏ! பேதாய்! நீ யெப்பொழுதும் இப்படித் தான். இந்தக் கிளிகளைப் பார்க்கும் பொழுது ஜோதிமாலை யென்னும் நாடகம் உனக்கு ஞாபகம் வரவில்லையா?

நடி. :—ஆம்! ஆம்! இப்பொழுதுதான் ஞாபகம் வந்தது. இதே சமாசாரந்தான். நீங்கள் எடுத்துச் சொன்னாற்றானே தெரியும். இருக்கட்டும். அந்நாடகம் யாரியற்றியது? அவர் பெயர் என் ஞாபகத்திற்கு வரவில்லையே.

சூத்திரதாரன் :—யோசனை செய்து வருமாவென்று பார்.

நடி. :—ஹா ஆம்! எனக்காவது வரவாவது! சீக்கிரஞ் சொல்லுங்கள்.

சூத்திரதாரன் :—ஆனால் நான் சொல்லுகிறேன். கவனமாய்க் கேள். (பாடுகின்றான்.)

வாமம் வங்கத் தனிகன்பால் வயங்கு சோதி மாலையெனு
நாம முடைய நாடகத்தை நயந்து செய்தான் மாற்கடிமை
யேம மாக வினிதுறுந் மியல்பி னன்செந் தாமரைநற்
றாம பணிந்த புயத்தனெழிற் சதுக்கை வரதா சாரியனே. (க)

நடி. :—ஓகோ! இப்பொழுது தான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ஆனா லிந்நாடகத்தை இந்நாடகசாலையில் இன்று நடிக்கலாமோ? இச்சபையிலிருக்கும் மகா வித்துவான்கள் யாவரும் இதனைப்பார்த்து மிகச் சந்தோஷப்படுவார்களென்று நினைக்கின்றேன்.

சூத்திரதாரன் :—சரிதான், எல்லாவற்றிற்கும் அதற் குரிய பாத்திரங்களை யாயத்தப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றனையோ?

நடி. :—வேண்டுமென்றே பாருங்களேன். இன்றிரவு அவர்கள் அதிசயப்புதமாய் நடிப்பார்களென்பதற் காட்சேபமில்லை.

சூத்திரதாரன் :—[illegible] சொல் [illegible] பிறருக்கு உன் வார்த்தையை [illegible] வேண்டும்.

நடி. :—ஆனால் நான் சொன்னால் அதற்கென்ன உங்களுக்கு [illegible]? என் வார்த்தையில் நீங்கள் அவசியம் [illegible] தான் வேண்டும்.

சூத்திரதாரன் :—இல்லாவிட்டால்?

நடி. :—[illegible]அம்மா விடுவேனோ?

சூத்திரதாரன் :—(பாடுகின்றான்.)

அண்டரிய குரோதவனைக் கண்டிறைஞ் சயபாலன் [illegible]
பண்டைநா ளதுபோலப் பயப்படுவே னினக்கென்று [illegible]
கொண்டனையோ பேதைமையாற் குழறலையென் பொற்கொடி
கண்டறிதி பெருந்தேவி காமர்பொழி லடைந்தனனே. (உ)

சப்தத்துடன் முழக்கம்.

[இருவரும் போகின்றனர்.

ஜோதிமாலை.

அங்கம்—க.

முதற்களம்.

இடம்: அரண்மனையைச் சார்ந்துள்ள இளவந்திகை.

காலம்: மாலை.

பாத்திரம்: குமோதவதை.

குமோதவதை:—(தனக்குள்) என்ன! நாம் வந்து எவ்வளவு நேரமாயிற்று! அவர்கள் ஏன் இன்னும் வரவில்லை? மலர் கொய்யப் போனால் இத்தனை நாழிகையா? இக்காலத்தில் வேலைக்காரர்கள் அன்பின்றிக் கட்டுக்காக உழைக்கின்றார்களே யன்றி உள்ளன்போடு எசமானர் மகிழ்வுறும்படி யில்லை. ஆகா! இவ்விடத்திலேயே அழகான மலர்கள் இருக்கின்றன! இவற்றை விட்டு அவர்கள் எங்கே போனார்கள்? இங்குத் தென்றலும் மலர்களிலுள்ள மகரந்தங்களை வாரி வீசியுலாவுகின்றது. இங்கேயே நாம் உட்காருவோம். அவர்கள் வருகிறபோது வரட்டும். இதனை (அங்கிருந்த சந்திரகாந்த மேடையிலுட்காருகின்றனள்) மன்மதனின் பாசறை யென்று புலவர்கள் வருணிப்ப துண்மையே தான். நமக்கு முன்னரே யிவ்விடம் வருவதாகச் சொன்ன ஜோதிமாலை யேன் இன்னும் வரவில்லை? அவள்

வந்தால் சில இனிய பாடல்களைக் குயிலுமீ னாணப் பாடு வான். பெண்ணாகப் பிறந்தால் அவளைப் போற் பிறக்க வேண்டும். என்ன அழகு! என்ன குணம்! அழகுங் குணமு மொருங்கே யமைவது மிகவுமரிதன்றோ? அவ ளுடைய புன்னகை முகமும் மிருது வசனமும் என் மனத்தை வசீகரிக்கின்றன. தனது தாயிறந்த பிறகு என் னையே நம்பி அன்பு பூண்டு ஒழுகுகின்றாள்! அவள் இங்கு வந்தால் இந்த நந்தவனமே மிக்க அழகுடையதாகின்றது. என்ன ஆச்சரியம்! அவளுடைய பாட்டினால் இவ்விடத் துற்ற பறவைகளும் பரவசமாய்ப் போகின்றன. நேற் றைத்தினம் அவள் எழுதிய படத்தை யென்னென்று சொல்வேன்! சித்திரந்தீட்டுவதிலும் கைதேர்ந்தவளா யிருக்கின்றாள். இன்னும் அவள் நடனஞ்செய்ய [illegible] பித்தாலோ விருத்தம்மல்ல நிலவென்றாலும் [illegible] வாள். அவளுக்கு அவளே யிணை. நானும் பெண் என்று அவளுக்கு முன் வெளிப்படுவேன்றனே! (பாடுகின்றாள்.)

பங்கயம் வெறுவீ நாகப் பாரிடத் துதித்த செய்ய
[illegible] வென்று நாடுவே [illegible] வர்த்த
தங்கமே யனைய மேனி தாங்கிய ஜோதி மாலை [illegible]. (ய)
மங்கையாய்ப் பிறந்து [illegible] மிதனைத் [illegible] வேண்

(ஒரு பக்கத்திலிருந்து ஜோதிமாலை, பாளினி, [illegible] கம் இக்காவலரும் வா மற்றொரு [illegible] அபிராமனும் வர [illegible].)

என்னடி! ஜோதிமாலை! [illegible] துக்கொண்டிருந்தேன். எனக்கு முன்னமே [illegible] யை விட்டுப் புறப்பட்டாயே! என் இவ்வளவு தாமதம்?

ஜோதிமாலை:—நான் முன்னமே வந்து விட்டேன்! [illegible] லைச் சாலேனே யென்று அந்தப் பக்கத்தில் மலர் பறித் துக் கொண்டிருந்தேன். யாரோ [illegible] போயிருக்

[illegible] யென்று யான் வந்து [illegible] விட்டேன்.

[illegible] பங்கஜம்! நீ மலர் பறிக்கப்போயினை [illegible] பறித்த மலர்களைக் காட்டு.

[illegible] எனக்குக் கொஞ்சம் [illegible] மிகவும் பறித்திருக்கின்றேன்.

[illegible] அவன் பரிகாசஞ்செய்கிறாள். ஜோதி [illegible] நிரம்பவும் மலர் பறித்திருக்கிறாள். [illegible] அவன் விரலெல்லாஞ் சிவந்து போயி ருக்கின்றன பாருங்கள்.

துரோதவனை:—அடி! ஜோதிமாலை! நீ பறித்த தென்கே?

ஜோதிமாலை:—அம்மா! நான் பறித்ததை யெல்லாம் ஒரு மாலை [illegible] யிருக்கின்றேன். எனக்கு மலர் தொடுப்ப [illegible] பழக்க மில்லாத படியால் அதைப் பார்த்துப் [illegible] செய்யப்படாது. (மாலையைக் காட்டுகின்றாள்.)

[illegible] த மாலை மகாராஜாவுக்குத் தான் தகுதி. நன்று [illegible] ருக்கின்றது. மகாராஜா பார்த்தால் [illegible] உடனே கைக்கொள்வா ரென்பது [illegible] துக்கு சந்தேகம் இல்லை.

ஐயபாலன்:—(மறைவில்) அடி! பங்கஜம்! நன்று [illegible] ஆமாம். அந்த மாலை-ஜோதிமாலை-எனக்கே தகுதி [illegible] யிருக்கின்றது. ஆமாம் நான் [illegible] மாட்டேன். பிறரெவரும் இல்லாதிருந்தா [illegible] ஜோதிமாலையை யிப்பொழுதே மணக்கொள்வேன்.

[illegible] மகாராஜா! [illegible] பத்தினியிருக்கின்

[illegible]

ஐயபாலன்:—[illegible] வின்றி யெப்படி நான் முடிப்பேன்?

சம்பகம் :—நம்ம மகாராஜாவுக்கு மாலையென்றாலொரு சந்தோஷம்.

குரோதவல்லை :—எனக்குந்தான் இருக்கட்டுமே! (ஜோதிமாலை உடனே மாலையைக் கேட்டுக் கொடுத்ததைக் கண்டு அழகைப் பார்த்தவள்) நன்றாகத் தொடுத்திருக்கின்றாய். அழகாயிருக்கின்றது.

ஜோதிமாலை :—ஏதோ தொடுத்து அமைத்தேன்; அதன் நன்மையும் புன்மையும் நாடி அறியத்தக்கவளு மல்லேன்.

குரோதவல்லை :—ஒருவாறமைத்ததே உயர்வாயிருந்தால் இனி நன்றாயமைப்பது எப்படியிருக்குமோ? அறியேன். உன்னிடமில்லாத்தறனும் இருப்பதைப்பற்றியவுன் னறியவண்ணமே இன்றேன். இது இடக்கட்டும். நீ உடனே ஜோதிமாலையை ... எனவே. இன்றைக்குக் கொஞ்சம் ... பார்ப்போம்.

மாலினி :—இப்பொழுதுதான் மலர் கொய்து உடம்பு களைத்திருக்கின்றாள். அதற்கு வேண்டுமென்றால் பார்த்துக்கொள்ளலாமே, அம்மா!

குரோதவல்லை :—மாலினி! வந்து! பெரிய நாயகியாய் வந்து சேர்ந்தாய்!

ஜோதிமாலை :—அவள் விளையாட்டிற்காகச் சொன்னாள் ... அவள் கேட்டது ... வருத்தத்தை விளைக்கின்றது. அது போகட்டும். ... நீ கட்டுப்பாடு இல்லையோ? தெரிந்த அளவில் ... செய்கின்றேன். நான் குழந்தையாயிருக்கும்போதே ... கற்றுக்கொண்டேன். இப்பொழுது முழுதும் மறந்து விட்டேன்.

குரோதவல்லை :—சரிதான்! மாலினி! சற்று பாட்டுப் பாடு.

(ஜோதிமாலை மாலினியோடு சேர்ந்து பாடத் தொடங்குகின்றனள்.)

ஜோதிமாலை மாலினி :—

துமெனன் மதியை வென்ற
கமல மெனக் கைத்து
கமழு மதுவே
இருகு மென்று நெருங்க
மெதிர்ப்பு னானெகா வின்ப
வெழில்கொ ளுமைறயே
வலவு மதன னென்ற
ளூடல மிகவ ருந்த
அருவ லடைகதே
மலரி னறவு கொந்து
மறகு மென்று விதந்த
மகிழ வருதியோ? (௧)

துகிலில் வண்டர் குழலி னின்று
கொடுமை மன்ற செய்தலா
முனைசெய் துன்பி னிடைவ ருந்து
முருகி யுன்ற னுன்னமே
பரிசு தர்தெ னுரிமை யென்று
பரிவி னின்று கொன்றுதி
யாச வந்து மனம கிழ்க்கெ
னிணைக வென்ற னையனே. (௨)

...க்கு மாரனு மிர்து மருத
வின்ன லார்மலர் வானிக
...னாக்க யாளும தெரிந்து வாடி
லுன்னி யெவின னுதலொத்
புக்க மாகவ வினைந்து தேமொழி
பண்ணு வாயெழில் பேசொளி
தொக்க மாலையே வந்து நீயிலை
தின்னு வாய்வய வாணனே. (௩)

குரோதவளை :—ஆகா! ஜோதிமாலை! உன் நடனத்திற்கு மிகவும் மெய்ச்சினேன். நானும் அநேக மாதர் நடனஞ் செய்யப் பார்த்திருக்கின்றேன். உன்னைப்போல் நடனஞ் செய்தவளை யொருவளையுங் கண்டிலேன். எல்லா வித்தையிலும் நீ நல்ல பாக்கியவதிதான். இம்மாலையை நீயே வைத்துக்கொள். (ஜோதிமாலையின் கழுத்தில் மாலையை யணிகின்றாள்.)

ஜயபாலன் :—(மறைவில்) என்னைப்போல் அம்மாலையை யவள் கழுத்தில் அணியத் தகுந்தவன்! அவளும் என்னை 'ஐயனே' என்று குறிப்பாக அழைத்தனளே. 'அழகிய சேயொளியாளே!' ஜோதிமாலை! உன்னை நானே தானணியவேண்டும்.

குரோதவளை :—எங்கே சில பாடல்கள் பாடு. கேட்போம். உனக்குக் குரல் மிகவும் அழகாக அமைந்திருக்கின்றது. கேட்கக் கேட்கச் சலிப்பேயில்லை.

ஜோதிமாலை :—நீங்கள் வேண்டுமென்று பரிகாசம் பண்ணுகிறீர்கள்.

குரோதவளை :—இல்லையடி! இல்லை! பாடு. கேட்போம்.

ஜோதிமாலை :—(பாடுகின்றாள்.)

அன்புடைய மாரன் மலைத்தனையென் மீதுவெகு
டன்புடைய வன்று வடிவேயினைக் காணாயோ!
அன்புடைய வன்று வடிவேயினைக் காணாயே
வின்ப மிழந்தெளியே னென்குமிந்த வெய்யாளே! (௰)

காணும் பூக்கணையாற் காய்மதன்மேல் விட்டோனே
தேனூர் மலர்ப்புயத்துச் செம்மலென்றன் மாரனையே
தேனூர் மலர்ப்புயத்துச் செம்மலென்றன் மாரனை
வாரு தரங்கைதனுற் றந்தோ வழிவேனே! (௧௧)

குன்றினையே தோளுடைய சோழனென்பா [illegible]
மன்றல் [illegible] மாலையினைத் தாராயோ!
மன்றல் [illegible] மாலையினைத் தாராயே
[illegible] பெண்ணை [illegible] மன்னவனே! (௧௨)

குரோதவளை :—என்ன பாடுகின்றது. நல்ல சமயத்தில் நல்ல [illegible] பாடுகிறாய். சரி இனியிவ்விடத்திலிருந்[illegible] மிகவும் இருட்டிப்போகும். சீக்கிரம் அரண்மனை செல்வோம். வாருங்கள். (யாவரும் எழுகின்றனர்.)

பங்கஜம் :—அம்மா! இன்றைக்கு இவ்வசோக மரத்திற்குத் தோகதஞ்செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னீர்களே!

சம்பகம் :—நீங்கள் மறவாமல் ஞாபகமூட்டச் சொன்னீர்களே! [illegible] நாம் நாலைந்துதரம் உதைத்தும் அது மலரவேயில்லை, இன்றைக்கு அவசியம் மலருமென்று நினைக்கின்றேன்.

[illegible] :—நானும் அவ்விநோதத்தை வெகுநாளாய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்று சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இன்றைக்குத்தான் தக்க சமயம் வாய்த்தது.

குரோதவளை :—ஆம்! ஆம்! நான் மறந்துபோய் விட்டேன். இன்றைக்கு நிச்சயமாய் மலருமே. அடி! ஜோதிமாலை! நீ யேன் சேர்ந்து உதைக்கவில்லை? இன்றைக்கு நீயு முதைக்க வேண்டும்.

ஜோதிமாலை :—ஆ! அப்படியே.

குரோதவளை :—நான்தான் முதலில் உதைப்பேன்.

பங்கஜம் :—நானிரண்டாவது.

சம்பகம் :—இல்லை; நான்றான்.

குரோதவளை :—நீங்கள் வேண்டாம். ஜோதிமாலை மாத்திரம் பின்னர் உதைக்கட்டும்.

ஜோதிமாலை :—இல்லை, இல்லை. நான் [illegible] கின்றேன்.

(பாகநும் அப்பொழுது [illegible] சூழ்ந்து நிற்கின்றனர்.)

குரோதவலை :—(சுற்றுந்து பேடை பார்த்துக்கொண்டும்.) என்ன! இன்றைக்கும் மலரவில்லையே! (இல்லை [illegible].) இன்னும் மலரும் பக்குவத்தை யடையவில்லை போலும். ([illegible]) போகிறது சனி! அல்லவெனில் பொழுதாயினும் மலரட்டும். அடி! பங்கஜம்! நீ சீக்கிரம் உதை. அரண்மனைக்குப் போகவேண்டாமா?

பங்கஜம் :—(உதைக்கின்றாள்.) அம்மா! எனக்கும் மலரவில்லை.

குரோதவலை :—சரிதான். போதும் வா.

சம்பகம் :—நான் உதைக்கவேண்டாமா?

குரோதவலை :—அடி! பஞ்சாங்கம் பார்க்க வேண்டுமென்றோ? சீக்கிரம் உதை.

சம்பகம் :—(உதைத்துவிட்டு.) போதும் அம்மா! அது மலரவே மலராது. என்காலேத்தான் வலிக்கின்றது.

குரோதவலை :—அடி! ஜோதிமாலை! நீயும் வேண்டுமென்றால் உதை. ஏன் சும்மா நிற்கின்றாய்?

ஜோதிமாலை :—உங்களுக்கெல்லாம் மலராத மரம் எனக்கா மலரப்போகின்றது? உங்களுக்காக வேண்டுமென்றால் உதைக்கின்றேன். (உதைக்கின்றாள், உடனே அசோகம் மலர்கின்றது.)

ஜயபாலன் :—என்னுளம் கவர்ந்த மின்பவல்லியே! உன்பாத மலர் பட்டமாத்திரத்தில் மரமுற் றளிர்த்து மலர்ந்ததே! என்ன ஆச்சரியம்! அசேதனப் பொருள்களும் உன் பேரழகினைக் கண்டு மனமகிழ்கின்றனவே! (பாடுகின்றான்.)

மங்கை [illegible] மானே [illegible]
[illegible] பதத்தால் [illegible] யுதைத்ததென்றோ?

பங்கஜம் :—அம்மா! இவ்வசோகத்தைப் பார்த்தீர்களா! நமக்கெல்லாம் மலரவில்லையே. அவளுக்கு மலர்ந்து விட்டதே அம்மரம்!

குரோதவலை :—(தனக்குள்) என்னிலும் இவள் சிறந்தவளென்று [illegible] வேலைக்காரியை [illegible]. அன்றியும் இவளையே [illegible] அரசன் அவளிடத்தில் அன்புடையவனென்பது நிச்சயம். ஆதலால் அவளை யுதைக்கவே சொல்லியிருக்கின்றது. இனியிவளை யான்செய்யுங் காரியத்திற்கு முட்டுக்கொண்டு செல்வேன். இவளை யதிகமாகத் தலையெடுக்கவொட்டாது உள்ளடக்கிக்கொண்டே வரவேண்டும். அல்லாவிட்டால் இவள் நம்மிலும் மேற்போய் விடுவாள். நாமும் [illegible] கௌரவத்தை யிழக்கவேண்டி வரும். (வெளிப்படையாய்) அடி! என்ன அதிசயம்! அவள் கன்னிப்பெண். அது நாம் உதைத்ததும் மலர்ந்தது. என்ன மகா ஆச்சரியம்! வாருங்கள். போவோம். [குரோதவலையும் தோழிகளும் போகின்றனர்.]

ஜயபாலன் :—அப்பா! நல்லவேளை அவள் தொலைந்தாளே!

[illegible] :—என்ன மகாராஜா! யாராயினும் ஸ்திரீயை—அதுவும் மனைவியைக் கண்டு நடுங்குவார்களா? தெய்வ சங்கல்பத்தினால், கல்யாண மாகாமலிருக்கின்றது உனக்கு. ஆயிருந்தால் நானும் ஒருவேளை பயப்படவேண்டி வந்தாலும் வரும்.

ஜயபாலன் :—(கைபமைந்து) இரு, இரு. அவ்விருவரும் என்ன பேசுகின்றார்களோ கேட்போம்.

ஜோதிமாலை :—மானினி! இதோ பார்த்தாயா! இவ்வசோகு இப்பொழுது எவ்வளவழகா யிருக்கின்றது!

மானினி :—நீ யுதைத்ததனாற்றான் இது மலர்ந்தது. இது மலர்ந்ததும் இராணிமுகம் வாடிற்று. அதைப்பார்த்தாயா? (பாடுகின்றாள்.)

மற்றவர்கட் குறைகலங்கள் ஒழிவுவந்த னேரியால்
வழியோ யாகச்
சற்றுமதை யோராது தம்மனத்து ளழுக்கறுத்துத்
தகைமை குன்றிச்
செற்றமுடன் வெறுத்தகல்வர் சிதைத்தருவார் பேதைமை
மிறிய மாக்க சால்
ளெற்றியவில் வுலகியல்பு மம்மம்ம வென்னெனயான்
சொல்லு வேனே! (கஃ)

ஜோதிமாலை:—அதற்கு யானென்ன செய்வேன்? அவன் கருத்தப் படியாமென்று யான் எவ்வாறறிவேன்?" ஆகா! ஒவ்வொருவருடைய மனத்தையும் அறிந்து அதன்படி யெல்லாம் நடக்கவேண்டியிருக்கின்றதே! என்னினைவில் மென்னே! குறோதவமை யென்னைத்தன் [illegible] னொருத்தியெனத் தானே கருதுகின்றான். [illegible] னைத் 'தாய்க்கிழவி' யென்று கூறிய பொழுது [illegible] தானென்று குறித்ததாக முடியாதோ? அவன் மகாராணி! எப்படி வேண்டுமென்றாலும் பேசலாம். [illegible] னிருந்தால் என்னைப்போல் தம்மை மதிருக்க வேண்டுமோ? (பாடுகின்றாள்.)

எப்பிறப்பிற் பிறந்தாலு மெக்கலைகள் கற்றாலு
மொப்பரிய தவமொன்று ஒழிபுமெனி [illegible]
செப்படியு முயிர்துறந்த விண்ணவமென் [illegible]
டிப்படியான் வாழ்ந்திடின் வென்றிடுவே [illegible]

மாலினி:—நீ சொல்வது உண்மைதான்; ஆயினும் [illegible] குத் தம்மையேதா? மணமாவதற்கு முன் அவர் [illegible] ருக்கும் பின்னர்க் கணவனுக்கும் அடங்கி யொழுகல் வேண்டுமன்றோ. இதனை யோசித்தப்பார்.

ஜோதிமாலை:—சரிதான். நீ கூறுவது ஒருவா றமையுடைத் தெனினும் எனது தாயாயிருந்தால் மன்னனா திருக்கும்

பொழுது [illegible]
அத்தை மகளென் [illegible]
பேசலிற் பயன்றிது [illegible]
யணிமுத்த பிறகு என்னை [illegible]
[illegible]

[illegible] னென்னை யென்னை [illegible]
[illegible]ளும் புறம்பு முறைமையோருனே—யென்னை
[illegible]மையைக் காத்த வறன். [illegible]

(ஜயபாலனும் அபிராமனும் வருகின்றனர்.)

ஜயபாலன்:—பெண்ணே! யானிருக்கும்போது நீ எதற்காக வருந்தப்படுகின்றனை? பயப்படவேண்டாம்.

(ஜோதிமாலை வெட்கத்தால் தலைகுனிகின்றாள்.)

அபிராமன்:—அம்மா! தங்கள் மேலிருக்கும் மாலையை மன்னரவர் விரும்புகின்றார். தருவீர்களா?

(ஜோதிமாலை நாணத்தால் முகங்கவிழ்கின்றாள்.)

மாலினி:—மகாராஜா கேட்டால் யாரே மறுப்பார்?

(ஜோதிமாலை மாலையை மன்னன் கையிற் கொடுக்கின்றாள் [illegible])

ஜயபாலன்:—இம்மாலை நன்றாயிருக்கின்றது!

மாலினி:—மகாராஜா! இன்றைக்கு மகாராணியார் என்னை ஏதோ ஏதிற கோபங் கொண்டிருக்கின்றார். [illegible] அரண்மனைக்குப்போக விடைகொடுக்கவேண்டும்.

ஜயபாலன்:—ஏ! போய்வாருங்கள். [இருவரும் போகின்றனர்.
(பாடுகின்றான்.)

மாலையெலா மொருவின் வந்த தோமென்
மயலினைத்தும் வடிவெடுத்து மன்னித் [illegible]
வேயலகு தாலகிவி றெனிம முக்கி
பெருமீருன் பரப்பியவோ னென்னைப் [illegible]

காயுமெனக் கங்கைநடுக் குறை யிந்த
  கவின்றுடைய வொளிதவழு மென்மை மிக்க
ஆயதிரு மேனியுற்ற சோதி மாலை
  கரும்பிசைக்குங் கனிகுழலே சொல்வாய் நன்பா!

அபிராமசி :—ஆமாம். மகாராஜா! இவ்வாறு அவளுடைய வொரு படத்தினைப் வருணித்துக் கொண்டிருப்பதனா லுமக் கானந்தமே போதாது. சமஸ்தானத்தையில் இராஜாங்கத்தைப்பற்றிய வேலைகள் [illegible] இருக்கிறதே. சீக்கிரம் போகவேண்டாமா?

ஜெயபாலன் :—ஆகா! மறந்துவிட்டேன். அமைச்சர் [illegible] வந்திருப்பார். போவோம், வா.

[இருவரும் போகின்றனர்.

இரண்டாங்களம்.

இடம் : அந்தப்புரம்.
காலம் : முற்பகல்.
பாத்திரங்கள் : [illegible]வதை, பங்கஜம்.

குரோதவதை :—அடி! பங்கஜம்! நீ போய் ஜோதிமாலையை உடனே யழைத்துவா. தாமதியாதே. சீக்கிரம் வா.

[பங்கஜம் போகின்றாள்.

ஆகா! என்ன ஆச்சரியம்! மகாராஜா கழுத்தில் அந்த மாலை யெப்படி வந்தது? செந்தாமரை ஜோதிமாலை அவளின் திருக்கழுத்திலே போலவே யிருந்தது. அதே மாலை தான்; அதற்குச் சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லை. அவ்வளவு அழகான மாலை புனைய அவளைத்தவிர வேறு யாவர்க்குத் தெரியும்?

எனின், அந்[illegible] ஒருவேளை அவள் [illegible] போக சம்மாயகர் [illegible] திருப்பாரோ? இராது. [illegible] அவர் எடுத்து அணியவே மாட்டார். [illegible] அவளிடமிருந்து அதனை கேட்டுப் [illegible] பலாது! இருக்கும், இருக்கும். இவ்வாறு [illegible] யாம் மன்னரைக் கேட்டால் மறைத்து விடுவார் [illegible] இதற்கென் செய்யலாம்? ஜோதிமாலையினையே [illegible] அவள் என்ன சொல்லுவளோ, அதனைக் கேட்டு [illegible] னாத் தக்கவாறு நடப்போம். அவளே மன்னரைத் தன் வயப்படுத்திக் கொள்ளவெண்ணி இந்தமாலையின் அவருக்குக் கொடுத் திருப்பினும் இருப்பாள்.—ஆகா! நாம் சந்தேகப்பட்டது சிகமாய் முடிந்தது. அரசர் நேரில் அவளைக் கண்டிருப்பாரேல் அவள்மேற் காதல் கொண்டிருப்பார் என்பது நிச்சயம். நாம் தேந்துமாலையில் வசந்தச் சோலையிலிருக்கும்போது நடந்த விஷயங்கள் யாவற்றையும் மன்னர் ஒளித்து நின்று பார்த்திருப்பாரோ? ஒருவேளை இவளே மன்னரை வருமாறு செய்திருப்பாளோ? ஆம். ஆம். அப்படித்தானிருக்கும். ஆகா! இப்பொழுதுதான் ஞாபகம் வந்தது. நாம் அரண்மனைக்குப் புறப்பட்ட பிறகு இவள் நந்தவனத்தில் தங்கியிருந்ததற்குக் காரண மறிந்தேன். அக்கிலி மன்னனைக் கண்டு பேசவன்றோ தங்கினள்! அடி! ஜோதிமாலை! உன் வஞ்சகத்தினை யின்றே தான் உணர்ந்தேன். மன்னவனை உன் மாயவலையில் அகப்படுத்த வெண்ணிய உன் தீய மதிதான் என்னே! உன் அழகிற்கேற்ப நற்குணமும் இருக்கும் என்றன்றோ கருதியிருந்தேன்! ஆகா! பனைவிளையும் புருடனையும் பிரிக்க முயன்ற மா பாதகி! உன் நெஞ்சு என்ன இரும்போ? இனி அவ்ரக்கணமேயுன் தாமதியேன். உன்தலை [illegible]

சிறிதும் வொட்டாமல் அடக்குறவே யல்லவோ நான் கொண்ட எண்ணத்தினை இப்பொழுது உறுதியாகக் கொண்டேன். அடி! வஞ்சகி! என்னுயிரைப் பின்னமுற ஒன்று இதுவரையும் தெரியாதிருந்தனையே! அரசரும் என்னைத் தானின் அஞ்சுவார் என்பதை மதித்திலையே! உனது சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம்—அரசரை மறைவாக நந்தவனம் வரச்செய்து ஆடல்பாடல்களால் அவர் மனத்தை மயக்கி வெண் கண்ணில் மன்னனைப்போட்டு அவர் புயத்தில் மாலை சூட்டினையே! அல்லது, மன்னர் உன்மேற் காதல் கொண்டிருந்தாலும் இப்பொழுது தான் கொண்டிருப்பார். (பாடுகின்றாள்.)

மாய மேயொரு வடிவெடுத்தனள் சோதிமாலையெனுஞ்
சிய வஞ்சகி செம்மையில் வெம்மதி புடையாய்
பேய மன்னனை நெஞ்செனு நிலத்தினிற் விரைத்த
பேயாமாலைத் தசைப்புற விட்டவள் காணமோ. (உ.0)

ஜோதிமாலையும் பங்கஜமும் வருகின்றனர்.

அடி! ஜோதிமாலை! என்ன, கூப்பிட்டவுடனே வர முடியவில்லையோ? சரிதான். இனி நான் கூப்பிட்டால் வருவாயோ? உனக்கு இனிமேல் யான் ஒரு பொருட்டா? பெரிய இடத்தில் தயவு சம்பாதித்துக்கொண்ட பிறகு உனக்கு என்னைக்கண்டால் அலட்சியமாய்த்தானிருக்கும்.

ஜோதிமாலை :—(முகம் வியர்த்த) இல்லை! அம்மா! நீங்கள் அழைத்திருக்கின்றது இப்பொழுதுதான் பங்கஜம் வந்து சொன்னாள். உடனே வேலையை விட்டுவிட்டு வந்தேன்.

குரோதனை :—என்னவென்னடி வேலை [illegible] வந்தவேலையோ? மகாராஜா முதலான பெரியவர்களிடத்துஞ் செல்லும் பெருமையுடைய அழகுசெய்து கொள்ள வேண்டும்?

ஜோதிமாலை :—என்ன! அம்மா! இப்படி யெல்லாம் பரிகாசஞ் செய்கிறீர்கள்! நான் என்ன குற்றஞ் செய்தேன்? இவ்விதமாக என்னைக் கோபித்துக் கொள்ளுகிறீர்கள்?

குரோதனை :—நீ சிறு குழந்தை! உனக்கென்ன தெரியும்? [illegible] வைத்தாற் கடிக்கக்கூடத் தெரியாது:— போ! நீயொரு பெண்ணல்லவோ? இன்னொரு [illegible] போகின்றாய்! அல்லது, உனக்கு நேற்றுச் [illegible] காலம் நீ கூத்தாடினதற்காக நான் பரிசளித்த மாலை யெங்கே? எந்தச் சோர புருஷனுக்குக் கொடுத்தாய்? என்ன? வாயை மூடிக்கொண்டு நிற்கிறாய்?— சொல்லடி! சொல்லு!

ஜோதிமாலை :—(கண்ணீர் விடுகின்றாள்) நீங்கள் இனிமேலாவது என்னைப்பற்றிக் கொடுமொழி பேசாதிருக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன். நான் சொல்வதை முழுவதும் கேட்ட பிறகு ஏதேனும் பிசகிருந்தால் என்னைக் கோபித்துக் கொள்ளுங்கள்.

குரோதனை :—நீ சொல்லத்தொடங்குவது என்ன? சொல்.

ஜோதிமாலை :—நேற்று நீங்கள் முன்னதாகவே அரண்மனைக்குத் திரும்பிய பிறகு மகாராஜா இங்கே வந்து மாலையைக் கேட்டார். நான் என்ன செய்வேன்? அரசரே கேட்டால் நான் மாட்டேனென்னலாமோ?

குரோதனை :—அதுவும் நீ சொல்லுவையா? மகாராஜா [illegible]ன்றுமென்னென்ன கேட்டார்! நீ யென்னென்ன கொடுத்தாய்!

ஜோதிமாலை :—வேறொன்றுமில்லை.

குரோதனை :—ஒன்றுமில்லாதிருக்குமோ? நேற்று மகாராஜாவை வேண்டுமென்று நந்தவனம் வரச்செய்தாய். அவர் [illegible] உன்னிடத்திற் பேசியிருப்பார். நீயும் அவரிடத்[illegible]

னிற் குலாவி யிருப்பாய். இது கிடக்கட்டும். நான் வசந்தச் சோலையைவிட்டு வந்தபிறகு உனக்கு அங்கு என்ன வேலை? நீயேன் தாமதித்து நின்றாய்?

ஜோதிமாலை:—நான் எவ்விதமான விபரீத எண்ணத்தோடும் அவ்விடம் நிற்கவில்லை. அரண்மனையிலெனக்கு அவசரமானவேலை யொன்று மில்லாததனால் அவ்விடத்திலுள்ள அழகைப் பார்க்கலாமென்று நின்றேன். அதற்குள் மகாராஜா வந்தார். நான் அவ்விடம் விட்டு வந்துவிட்டேன்.

குரோதவதை:—சரிதான்! போதும் உன் கதை. எவ்விதத்திலும் நீ செய்த காரியம் எனக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. உன்னுடைய நிலை யின்னதென் றறிந்துகொண்டு அதற்குப் பொருத்தமாறன்றோ நீ நடக்கவேண்டும்? இனி யென்னுடைய அனுமதியின்றி வெளியேறவேண்டாம். தெரிகிறதா? நான் சொல்வதை அலக்ஷியஞ் செய்யாதே. அரண்மனையில் வேலை யில்லாததனா லன்றோ நீ வெளியே வெகு நேரமிருந்ததாகச் சொன்னாய். இனி உனக்கு வேண்டிய வேலை தருகின்றேன். என் உத்தரவின்றி அரண்மனை வாயிலைத்தாண்டப் போகின்றாய்! ஜாக்கிரதை!

[குரோதவதை போகின்றாள்.]

ஜோதிமாலை:—ஆஹா! இவள் கையிலகப்பட்டு விழிக்கவேண்டியிருக்கின்றதே. பெண்பேயும் வருந்துமாத்திரம் நானுவதனிலும் உயிர் துறத்தல் நலமே. மன்னன் [illegible] கண்டதுமுதல் என்மனம் என்னிடத்து இல்லா[illegible]து! யான் என்செய்வேன்? மன்னனோ என்[illegible] பூண்டிருக்கின்றான் என்பது அவன் [illegible] பார்வையிலேயே நன்கு விளக்கிற்று. அ[illegible]குத்திலை யணிந்திருக்கின்றான். இராஜ்யமும் அவனாலன்றோ அவர்க்குக் கிடைத்தது. ஆதலால் அவன் நம்மை மணப்பான் என்ற எண்ணமும் நினைத்தல் [illegible]

நான் அவன்மேற்கொண்ட காதலை அறவேயொழித்து விடல் வேண்டும். அந்தோ! அவனது திவ்விய வுருவத்தை யெவ்வாறு மறப்பேன்? (பாடுகின்றாள்.)

நலமிகு மதிபோலு நகைமுக முடையானை
வலமது னுருவோடும் வடிவழ குடையானை
மலையென வளர்தோளின் மகிதல மமர்வானைக்
கலைவல முடையானைக் கனவிலு மறவேனே. (உக)

மாலினி வருகின்றாள்.

மாலினி:—என்ன! ஜோதிமாலை! ஏன் தனியே நிற்கின்றாய்? மகாராணியுடன் பேசவந்த நீ வெகு நாழிகையாய் வாராமையால் ஏதோ விசேட மொன்றிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து உன்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தேன்.

ஜோதிமாலை:—விசேடமென்ன! ஒன்றுமில்லை. மகாராணியாரவர்கள் என்னை வீட்டைவிட்டு உத்தரவின்றி வெளியேறப்படாதென்று ஆணையிட்டார்கள்.

மாலினி:—என்ன காரணத்தால்?

ஜோதிமாலை:—நேற்று மகாராஜா என்னிடமிருந்து மாலையைப் பெற்றதனால்.

மாலினி:—இன்னும் என்னசொன்னாள்?

ஜோதிமாலை:—(பாடுகின்றாள்.)

என்னவென் றுரைக்க இற்பே
ரினியமா லினியே கேட்டி
மன்னனே விழைந்தென் கைக்கொண்
மாலையை யீந்தே னென்று
முன்னிய மாலை கொண்டோன்
சோரநா யகனு மென்றே
மின்னலுற் றெனியே னோக்க
வியம்பினள் அந்தோ அந்தோ! (உஉ)

'மான மழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே [illegible] பெரியோர் கூறியபடி மானிதத்தல் [illegible] இல்லை. நானுனாற் [illegible] இம்மா [illegible] மாக வொழிக்க [illegible] அறமன்று. [illegible] க்கூரானாமல் எக்கேயாயினு மோடிப் [illegible] ஆறும் யான்மேற் செல்வது ? யாரே [illegible] காப்பார் ? ஐயோ ! இவ்விடத்தை விட்டுப்போக என்மன மெழவில் லையே ! யான் விரும்புந் தலைவனை [illegible] வாழ்வேன் ? இம்மிருந்தால் [illegible] [illegible] விலும் [illegible] !

[illegible] :—அம்மா ! ஜோதிமாலை ! [illegible] [illegible] [illegible] பயமின்று. நமது [illegible]

ஜோதிமாலை :—இனி [illegible] தவறு [illegible]

[illegible].

மூன்றுங்களம்.

இடம் : [illegible].
காலம் : [illegible].
பாத்திரங்கள் : [illegible].

[illegible] :—அபிராமா ! [illegible] [illegible] ! [illegible] [illegible] பார்த்தனையோ? [illegible] கேட்போம்.

அபிராமன் :—மகாராஜா ! [illegible] செய்கின்றீர் களோ ? தங்களுக்கு இரண்டு கண்கள் இருக்கின்றன. எனக்கோ ஒரு கண். அதுவும் [illegible].

ஜயபாலன் :—போதும் ! போதும் !! [illegible] விட்டு விட்டாய் ?

அபிராமன் :—என் முதுகின்மேல் மூட்டையாய் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். நாலுவது விடுகிறதாவது.

ஜயபாலன் :—அடே ! பேதாய் ! நேற்று ஜோதிமாலை [illegible] சென்றபொழுது இவ்வியம் நல்லெழில்பெற்று இலங்கவில் லையா ? இன்று வெறுவிதா யிருப்பதை யன்றோ குறிப்பித் தேன் ! அவள் இராமையால் சந்தவனம் வனப்பொழிந்த தே. (பாடுகின்றான்.)

கல்லெனு மணிகள் சேர்ந்த
கழற்சிலம் பொலிக்கட் டன்ன
மொல்லையிற் றொடரும் பான்மை
யுடையவொண் சோதி மாலா
மல்லெனுங் குழனி யென்னை
யடையிலா தொளிர்வாண் முல்லை
மல்லிகை துறமு சந்த
வனம்வனப் பொழிந்த தன்றே. (உ.க)

அன்றியும் பார்த்தாயா ? வாடியமலர்களும் ஜோதி [illegible] கைபட்டதனுல் அதிகமாக நறுமணங் கமழ்கின்றன [illegible] இஃதென்னை யதிசயம் ! அன்றைக்குத்தான் [illegible] மரம் இவள் பாதம் பட்டவுடன் தளிர்த்தது. இன் [illegible] மலர் வாடியும் வாசனையதிகமாக வீசுகின்றதே ! [illegible] யென்னென்று சொல்வேன் ! (பாடுகின்றான்.)

[illegible] விழிகள் வாய்ந்த
மானொறின் மங்காய் கேற்றைத்

தொடையணி நிமைத்தெற் றேந்த
சுந்தரச் சோதி மாவாய்
பெடையேயரிற்கு சுருப்ப தெல்லாம்
பெட்டுவின் காந்தைப் பூவாக்
குழுமனை மாலு மிரப்பைக்
கருதின பேரது மாதோ. (௨௪)

அவன் தொட்டாக் கதும் அவ்வாறுவென்றதோ! அவரின் லாப்பொருள்தனை இவ்வா றெழுதினும் உயிருள்ள பொருள்கள் மற்றென்செயா? அவளை மணக்கப்பெறா வின்ற மனிதனுக்குள்ள பாக்கியமே பாக்கியம். மற்றனைய அரசனாயிருந்து பயனென்ன? நேற்று அவள் என்னுடன் பேசாவிட்டாலும் என்னையொருமுறை யேறிட்டுப் பார்த்ததனால் எனக்கு உண்டான சந்தோஷத்தை யென்னவென்று சொல்வேன்? ஓ! ஜோதிமாலை! இன்னொருமுறை யென்னை அவ்வாறு பார்க்க மாட்டாயோ?

அபிராமன்:—மகாராஜா! இனிமேல் அவள் உங்களை யெட்டிப் பார்க்கப் போகின்றாள்?

ஜயபாலன்:—ஏன் பார்க்கமாட்டாள்?

அபிராமன்:—மகாராணியார் தமது உத்தரவின்றி அவள் வெளியே போகப்படாதென்று ஆணையிட்டிருக்கிறார்.

ஜயபாலன்:—ஏன்?

அபிராமன்:—உங்கள் ஆட்டமெல்லாம் தெரிந்துகொண்டுதான் [illegible]

ஜயபாலன்:—ஆகா! அதற்காக அவள் இப்படியா [illegible] எனக்கு மாலையைக் கொடுத்ததில் என்ன பிழை? [illegible] வந்தாலும் வரட்டும். அவளை யான் மணந்துகொள்ள விரும்புகின்றேன்.

அபிராமன்:—(பாடுகின்றான்.)

மன்னவனே [illegible] தெய்வம்புகழ் மெல்லியலா ளொ
ருத்தியைத் தீர்க்கமாய் [வென்
முன்னமொரு பிள்ளையாளை மணந்துபின்னர் மற்றுமொ
முரணி வேறோ
நன்னிசர் நடையுடைய விருமடந்தை நினைவுலகத்
பவனோ மடைந்திற்
றென்னதுயர் வந்தாலும் பொறுக்குமவ ளிதனைத் தகுமோ
தீதோ சொல்வாய். (௨௫)

அரசனே! வேதங்களெல்லாம் ஆடவர் ஒரே மனைவியை மணந்து அவளுடனிருக்க வேண்டுமென்று கூறுகின்றன. மற்று உலக வழக்கும் பெரும்பாலு மதுவே. சிலர் ஒருத்தியிறந்தால் மற்றொருத்தியைக் கல்யாணஞ் செய்து கொள்வார். அப்படியிருக்க நீங்கள் ஒருமனைவி யிறவாமல் உயிருட னிருக்கும்போதே வேறொருத்தியை மணக்க விரும்புகின்றீர்களே. இஃது என்னே!

ஜயபாலன்:—(பாடுகின்றான்.)

ஒருமனைவி வாழ்ந்திருப்ப மற்றொருவன் னிவையுமணந்த
துலக வாழ்க்கைக்
கொருப்படா தாயினுமென் னபிராம வென்னுமையமீ
தொக்கு மன்றே
தெருளின்றி யெனைப்பெற்றோர் இறுவயதி லிப்புவியாட்
தினிந்தார் மிக்க [வன்
பொருளாசை யெனும்பேய்தா னவருள்ளத்தை யிசைவிக்கப்
பொருத லானே. (௨௬)

அடே! அபிராமா! நான் சொல்வதைக் கேள்! நான் பிறந்த ஏழாம் வயதிலேயே யெனக்கு என் தாய் தந்தையர் குரோதவல்லியைக் கல்யாணஞ்செய்து விட்டார்கள். அவள் மூலமாய் யான் அரசனாவேனென்ற எண்ணமொன்றே அவர்களைப் பெரிதுந் தூண்டிற்று. அவளுக்கு அப்

பொழுது வயது ஆய. கல்யாணமென்பதே யின்னதென் றறியாப் பருவத்திற் கடமையாயிற்று ; அதன்மேல் இப் பொழுதுதான் யான் உலகிய லறிகின்றேனென்றேன். அத ஞல் என்படிப்பும் பாழாயிற்று. அதனால் இளமையிற் கல்யாணஞ் செய்வதன் பயன்களைப் பார்த்தாயா ?

அபிராமன் :—ஆமாம் ! எனக்குத் தெரியும். இதனுற்றான் வியா தியுள்ள புத்திரர்களும் புத்திரிகளும் பிறப்பதும். இத ஞற்றான் கணவர்கள் முதலிலிறப்பதும். இதனுற்றான் விதவையின் தொகை யதிகமாவதும். இதனுற்றான் கைம்பெண்கள் ஒழுக்கங் கெடுவதும். இதனுற்றான் தேயத்திலுள்ள பிரசைகளின் [illegible]வதும்.

ஐயபாலன் :—இத்தகைய பரதாபகரமான பாலிய விவாகத் தால் நானுங் குடும்பத்துடனே இவ்வுலகில் நடத்தப் புகு தேன். எமதிருவருக்கும் உண்டாகக் கூடிய இல்லறத்தின் கண்டை [illegible] ஆயப்படுத்தாள். அவள் தன்னுற்றான் எனக்கு இராச்சியம் வந்தது என்பதினை மறந்து என்னைப் படிக்கப் பயமுறுத்துவாள். ஆயினும் நான் அவளைக் கவனிப்பதில்லை. எனக்கு வேண்டாதவெ ன்பதை அவளிடத்திலில்லை. ஜோதிமாலையைக் கண்டது முதல் அவள் பேரிலேயே வெறுப்பெல்லாம். என்செய் வேன் !

அபிராமன் :—மகாராஜா ! நீங்கள் சொல்லுவது நியாய மாயிருப்பினும் தங்கள் தாய்தந்தையர் உங்களுடைய தன்மையைக் கருதாமலோ கல்யாணஞ் செய்திருப்பார் கள் ?

ஐயபாலன் :—அவர்கள் என் நன்மையைக் கருதாமற் செய் தார்களென்று யான் கூறவில்லை. நன்மையைக் கரு தித்தான் செய்தார்கள். இக்கல்யாணத்தினாலேதானே எனக்கு இராச்சியம் வந்தது. இதனாலன்றோ யான் அரசனானேன். இவையெல்லாம் [illegible] ?

[illegible] பெற்றோர் என்னை [illegible]. [illegible] யான் இப்பொழுது [illegible] இப்பொழுது யான் [illegible] ஒரு வியாபாரப்பொருள் [illegible] தருகின்றனவென்றும், [illegible] கேட்டுத் [illegible] கல்யாணஞ்செய்து [illegible] தேடுகின்றார்கள். இனி [illegible] கட்டுப்பாட்டில் நடக்க வொட்டாமல் [illegible] வேண்டு மன்றோ ? இவ்வாறன்றோ [illegible] கல்யாணம் நடந்ததும். (பாடுகின்றன.)

[illegible] விலையாய் இணைத்தெண்ணு [illegible]
கலப்போ வன்றித்
[illegible] மாவணத்திற் செறிபண்ட [illegible]
சிந்தை தன்னிற்
[illegible] படிபெற்றோர் விரும்பி[illegible]
தக்க வாற்று
[illegible] காதலர்க டம்முனமொன் [illegible]
இயைந் யாமால். (மி)

[illegible] யான் ஜோதிமாலையைமணப்பது [illegible] வேனே.

அபிராமன் :—மகாராஜா! நீவிர் கூறுமாறு ஜோதிமாலையை மணத்தாற் குலோதலைமையாய் நீங்களடைந்த இவ்விராச்சியத்தை யிழக்கவேண்டி வருமே.

ஜயபாலன் :—சிவபதிபாலெய்திய இப்போலிராச்சியம் எனக்கு வேண்டாம். சகதலற்ற மனைவியோடு ஒரு நாளுண்டு அரசாளுவதினும் சாதுற்ற மனைவியோடு ஒரு நாழிகைப்பொழுதிருத்தல் நலம். ஆதலால் யான் இவ்வரசை யிழப்பதற்குஞ் சித்தமே. ஜோதிமாலையை மணக்கத்தான் வேண்டும். அவளேயென்னுயிர்! என்னின்பம்! அவளின்றி யான் பிழையேன். (பாடுகின்றான்.)

இன்பமுந் தோன்றமளிக்கு [illegible]
[illegible]
[illegible] குக்கு [illegible]
[illegible] மறைக்குங் காந்தட் குன்றே
[illegible] மானே மீக்கு
மாலினைத் [illegible] வருந்துஞ் சொந் [illegible]
கொண்டெய்பரை [illegible] கூடி [illegible]
[illegible] குறிப்பா [illegible] ()

என் இனிய அபிராம! இதன்கண் நீ யெனக்கு உதவி செய்வாய்.

அபிராமன் :—மகாராஜா! நீங்கள் இங்ஙனம் சொல்லும்போது யான் தடுப்பதிற் பயனில்லை. யான் என்னாலான மட்டும் உங்களுக்குதவி செய்வேன்.

(இருவரும் போகின்றனர்.)

முதலங்கம் முற்றிற்று.

[illegible]

முதற்களம்.

[illegible] : [illegible]
காலம் : பிற்பகல்.
பாத்திரம் : அபிராமன்.

அபிராமன் :—(தனக்குள்) என்னே! அரசன் இரண்டு மூன்று நாளாக ஜோதிமாலையின் மீது அதிமோகங்கொண்டு அவளை யெப்படியாவது மணக்கவேண்டுமென்று பிடிவாதஞ் செய்கின்றான்! எப்படியாவது முயன்று இம்மணம் [illegible] கைகூடும்படி முடிக்கவேண்டுமென்கின்றான். [illegible] என்ன செய்யப் போகிறேன்?—எனினும் அந்த மாதினியைப் பார்த்த அளவுக்குக் கொஞ்சம் சபலமாய்த்தானிருக்கின்றது. எத்தனை நாள் சாதுவும் பிரமசாரியா யிருப்பன்? அந்தப்பெண்ணும் என்னைக் குறுகுறென்று பார்த்தாள். அப்போதே அவளுக்கும் என்மேலிச்சை கொஞ்சம் உண்டென்று தெரிந்து கொண்டேன். இருந்தாலும் அவளையெப்படிக் கேட்பது?—அவள் அரசனிருப்பதனால் அவனைக் காதலிக்க வேண்டியதே. [illegible] தானிருப்பதனாற் கைப்பிடிக்க வேண்டியதே. அரசன் தனக்கேற்றவளை விரும்பினான். நான் எனக்கேற்றவளை விரும்பினேன். எல்லாவற்றிற்கும் அங்கே யாரோ ஒருத்தி வருகின்றாள். அவள் யார்? குபேரதனையின் [illegible] பக்கமும் போயும். அவள் நம்பிட்டதான் [illegible] றோ? அவளுக்கு நம்பிட்டதிலென்ன காரியம் [illegible] மாகத் திரிந்துகொண்டிருப்பதுதான். (வெளி [illegible]

அபிராமன் :—மகாராஜா! நீவிர் கூறுமாறு ஜோதிமாலையை மணந்தாற் குரோதலவசையால் நீங்களடைந்த இவ்விராச்சியத்தை யிழக்கவேண்டி வருமே.

ஜயபாலன் :—தீயவழியாலெய்திய இப்போவிராச்சியம் எனக்கு வேண்டாம். காதலற்ற மனைவியோடு ஒரு நூறாண்டு அரசாள்வதினும் காதலுற்ற மனைவியோடு ஒரு நாழிகையேனுமிருத்தல் நலம். ஆதலால் யான் இவ்வரசை யிழப்பதற்குஞ் சித்தனே. ஜோதிமாலையை மணக்கத்தான் வேண்டும். அவளேயென்னுயிர்! என்னின்பம்! அவளின்றி யான் பிழையேன். (பாடுகின்றான்.)

இன்பநறுந் தேன்றுளிக்கு மினிய பூவை
யென்னுளம்பங் கயத்தமரு மெழிலார் தேவி
யன்புள்ளம் பழுதொழுகு மதிய யென்ற
னகவிருட்டை யறவிழுக்குங் காந்தக் குன்றே
வன்புயத்தி லெனிதரசன் மாலை யிந்து
மாலினைத்துக் கெடலை வருத்துஞ் சோதி மாலாய்
கொண்டெழுமென் றனையுவந்து கூடி லேனோற்
குவலயத்திற் பிறிதொன்றுங் குறிக்கொ ளேனே. ()

என் இனிய அபிராம! இதன்கண் நீ யெனக்கு உதவி செய்வாய்.

அபிராமன் :—மகாராஜா! நீங்கள் இவ்வாறு சொல்லும்போது யான் தடுப்பதிற் பயனில்லை. யான் என்னாலான மட்டும் உங்களுக்குதவி செய்வேன்.

[இருவரும் போகின்றனர்.

முதலங்கம் முற்றிற்று.

[illegible]

முதற்களம்.

இடம் : [illegible]

காலம் : [illegible]

பாத்திரம் : அபிராமன்.

அபிராமன் :—(தனக்குள்) என்னே! அரசன் இச்சமயம் [illegible] ஜோதிமாலையின் மீது அதிமோகங்கொண்டு அவளை யெப்படியாவது மணக்கவேண்டுமென்று பிடிவாதஞ் செய்கின்றான்! எப்படியாவது முயன்று இம்மணத்தை [illegible] கடைக்கூட்டி முடிக்கவேண்டும். [illegible] என்ன சொல்லப் போகிறேன்?—எனினும் அந்த [illegible]ப் பார்த்தது முதல் கொஞ்சம் [illegible] இருக்கின்றது. எத்தனை என் காதும் பிரமசாரிய [illegible]? அந்தப்பெண்ணும் என்னைக் குறித்து [illegible] பார்த்தாள். அப்போதே அவளுக்கும் என்மேற் [illegible] என்று தெரிந்து கொண்டேன். இருந்தாலும் அவளையெப்படிக் கேட்பது?—அவள் [illegible] தனால் அவளைக் காதலிக்க வேண்டுமே. [illegible] வைப்பிடிக்க வேண்டுமே. அரசன் தனக்கேற்றவளை விரும்பினான். [illegible] விரும்பினேன். எல்லாவற்றிலும் [illegible] யாரோ ஒருத்தி வருகின்றாள். அவள் யார்? குரோதலவசையின் தோழி பங்கஜம் போலும். அவள் [illegible] வருகின்றாள்? அவளுக்கு [illegible] என்ன காரியம்?—[illegible] திரிந்துகொண் டிருப்பாள். (வெளிப்படையாய்)

பங்கஜம் வருகின்றாள்.

அடி ! பங்கஜம் ! எங்கிருந்து வருகிறாய்? மகாராணியார் எங்கேயாவது அனுப்பினார்களோ ?

பங்கஜம் :—எங்கேயுமில்லை. அரண்மனைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றேன்.

அபிராமன் :—என்ன விசேஷம் அரண்மனையில் ?

பங்கஜம் :—(தனக்குள்) நம்மையோ மகாராணியார் இவனது கருத்தை நன்றாயறிந்து கொண்டுவரும்படி உத்தர விட்டிருக்கின்றார். நாம் இவனுக்கு என்ன விடை சொல்லலாம் ? எல்லாவற்றிற்கும் நாம் 'ஒன்றுமில்லை' யென்று சொன்னால் அவன் என்ன சொல்லுகிறான் பார்ப்போம். (வெளிப்படையாக) ஒன்றுமில்லை.

அபிராமன் :—ஒன்று மில்லையா ? பொய் சொல்லாதே. ஜோதிமாலையை மகாராணியார் தம்முடைய உத்தரவின்றி வெளியே போகப்படாது என்று ஆணையிட்டிருக்கின்றாரனாமே ? இவையெலாம் விசேஷமலவோ? எனக்கு இவற்றை யெல்லாஞ் சொல்லப்படாதா?

பங்கஜம் :—சொல்லப்படாதென்று ஒன்றுமில்லை. உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமே யென்று பேசாதிருந்தேன்.

அபிராமன்:—அது கிடக்கட்டும். ஏன் அவ்வாறு செய்தார்கள் ?

பங்கஜம் :—ஏதோ மாலையை அரசனுக்குக் கொடுத்து விட்டாளாம். இவை யெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியாவோ ?

அபிராமன் :—உங்கள் அந்தப்புரத்துச் சமாசாரங்களெல்லாம் எனக்கு எப்படித்தெரியும் ? சொல்லு சீக்கிரம். அதற்காக அவளுக்கு அவ்வாறு கொடுங்கட்டளை யிடவேண்டும் ?

பங்கஜம் :—ஏறே ! அதெல்லாம் தங்களுக்குத் தெரியாது. மகாராணி ஜோதிமாலைக்கும் அரசனுக்கும் ஏதாவது உண்டோ என்று சந்தேகிக்கிறாள் போலும்.

அபிராமன் :—[illegible]

[illegible]

[illegible] தாம் [illegible]

[illegible] சொல்வரோ ? ([illegible])

[illegible] ! பங்கஜம் ! [illegible]

[illegible]

[illegible] பரிந்து [illegible]

சிவபெரு [illegible]

யுடைமை யுடையான்; [illegible]

[illegible] வவ்விக் [illegible]

[illegible] ; [illegible]

[illegible] சாற்றுந் தோளுடை

[illegible] யொன்றே யிருப்பது காணாய் !

[illegible] சிறுகண் [illegible]

[illegible] னென வயக்கு மன்றே.

[illegible] மென் கூலு மேற்படுத் துறக்கற்

[illegible] மெத்தையு முயர்தலை யணையுமாய்:

சற்றெனைத் திரும்பித் தையலே ! நோக்காய்.

இத்துணைச் சிறப்பென் னிடத்தி லிருந்தலான்

முத்தணி மூரலாய் ! முகங்கோட் டாதெனை

யின்னே யணைத்தி; பொன்னே ! மணியே !

புனைபூங் கோதாய் ! மனைவியெற் காத்தியோ ! (உக)

(தழுவிக்கொள்ளப் போகின்றான்.)

பங்கஜம் :—(சிரித்து விலகிக்கொண்டு) நன்றாயிருந்தது உஞ்செயல் ! [போகின்றாள்.

அபிராமன்:—(தனக்குள்) இவளிடமிருந்து ஒன்றுங்கேட்கமுடியவில்லை. நமக்குத் தெரிந்ததையே தான் சொல்லுகின்றாள். அதோ யாரோ ஒருத்தி வருகின்றாளே. அவள் யார்?

யனுப்பி யிருக்கின்றோமே. அவர்களும் வீரட்டும், வந்த வுடன் கேட்டறிந்து கொள்வோம்.

அபிராமன் வணக்க ஒடுக்கமாய் வருகின்றான்.

அபிராமன் :—அம்மா! தாங்களெல்லோரும் சௌக்கியமே யென்று நம்புகின்றேன். மற்றைப்படி யென்னை வரவழைத்ததன் காரணம் இன்னதென்று சொல்லுவீர்களா?

துரோதவசை :—ஒன்றுமில்லை, உன்னைப்பார்த்து வெகுநாளாயினவே யென்று தான் அழைத்தேன். நீ வந்தாயானால் உன்னோடு வேடிக்கையாய்ப் பேசுவதிற் காலம் போக்கலாமன்றோ?

அபிராமன் :—நான் எதற்கம்மா! அரசரிருக்கின்றார்; அவரோடு நீங்கள் வேண்டியமட்டும் பேசிக்கொண்டிருக்கலாமே!

துரோதவசை :—என்ன பரிகாசஞ் செய்கின்றாயே. அரசர்தாம் இப்பொழுது என்னொடு பேசுவதில்லையே.

அபிராமன் :—அதற்காக இந்தக் கூனல் முதுகனை விரும்புவானேன்?

துரோதவசை :—அடே! உன்னுடைய குறும்பு இன்னும் போகவில்லையே —அதிருக்கட்டும்; அவர் ஜோதிமாலையின் மேற் காதல்கொண்டிருக்கின்றாரென்பதை நீயறியாதவன் போற் பேசுகின்றாயே.

அபிராமன் :—என்ன சங்கதியம்மா அது? எனக்குத்தெரியாதே.

துரோதவசை :—பொய் சொல்லாதே, உனக்குத்தெரியும்.

அபிராமன் :—ஆகட்டும். அம்மா! எனக்குத் தெரியாது—உண்மையாகவே. நீங்கள் என்னவோ சொன்னீர்களே, அஃதென்ன?

துரோதவசை :—நான் [illegible] சொல்லுகின்றேன். உண்மையைச்சொல்.

அபிராமன் :—ஆகட்டும். அம்மா! நீங்கள் என்னவோ [illegible] அதைச்சொல்லுங்கள்.

துரோதவசை :—உனக்கு வேண்டியதைத்தேன். [illegible]யைச்சொல்.

அபிராமன் :—எனக்கு நீங்கள் என்னவோ சொன்னீர்களே [illegible]யதைக்கேட்டல் வேண்டும்.

துரோதவசை :—(கோபங்கொண்டு) நீ யுண்மையைச் சொல்வாயா [illegible]?

அபிராமன் :—[illegible] சொல்லுகிறேன் அம்மா!

துரோதவசை :—சொல்லு, உனக்கு வேண்டியதைக் கொடுக்கிறேன்.

அபிராமன் :—அம்மா! எனக்கொருபானை பழஞ்சோறு வேண்டும்.

துரோதவசை :—ஒருபானைக் கொன்பது பானையாய்த் தருகின்றேன். உண்மையைச்சொல்.

அபிராமன் :—எதனுடைய உண்மையையம்மா?

துரோதவசை :—அரசர் ஜோதிமாலையின்மேற் காதல்கொண்டிருப்பதன் உண்மையை.

அபிராமன் :—அஃதென்னவோ அம்மா எனக்குத் தெரியாது. இலவந்திகையில் அன்றுமாலை அரசர்மாலை கண்ணீர் நின்று சோதிமாலை தருதிமாலை யென்று கேட்டார். சேற்று அவள்மாலை நன்றாயிருப்பதாகச் சொன்னார். மேலும் அவர் உங்களோடு பேசுவதில்லை யென்கின்றீர்கள். இவற்றினின்றும் அவருக்கு அவள்மேற் காதலிருக்கின்றது என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

துரோதவசை:—அரசர் அவள்மேற் காதலுற்றிருக்க நீயும் அவள் பக்கஞ் சேர்ந்து கொள்ளுகின்றாயே. இது நன்றன்று.

அபிராமன்:—வேண்டுமானால் உங்களுக்கு ஆளாயிருந்துகொண்டிருக்கின்றேன். தினம் ஒருபடி சோறு போட்டுவிடுங்கள் பந்தஜத்தை-இல்லை-மானினியை-வேண்டாம் வேண்டாம் - அவளைத் தானே யெனக்குக் கல்யாணஞ் செய்து விடுங்கள்.

துரோதவசை:—அதற்கென்னடா? இப்பொழுது நீ யெனக்கு ஆளாயிருந்து இங்கே நடப்பதை யொருவருக்குஞ் சொல்லாமலிருக்க வேண்டும். அதற்குச் சம்மதமா?

அபிராமன்:—ஆகா. அப்படியேயிருக்கின்றேனம்மா! (தனக்குள்) விமிஷத்துக்கு விமிஷம் மகாராஜாவுக்குச் சமாசாரம் அனுப்புவோம். (வெளிப்படையாக) அதோ யாரோ ஒருவர் வருகின்றார். மந்திரியார் அம்மா! நான் போகின்றேன். எனக்குப் பயமாயிருக்கின்றது அம்மா!

துரோதவசை:—ஆமாம். குணாகரர் தாம்.

குணாகரர் வருகின்றார்.

குணாகரரே! வாருங்கள். இப்படி உட்காருங்கள்.

குணாகரர்:—சித்தம், அம்மா! (குணாகரர் உட்காருகின்றார்.)

துரோதவசை:—அரசர் இரண்டு மூன்று நாளாய் என்னுடன் பேசாமல் ஜோதிமாலையின்மேற் காதலுற்றிருக்கின்றார். அதற்கு என்ன செய்யலாம்? சொல்லுங்கள்.

குணாகரர்:—உங்களுக்கு அஃதெவ்வாறு தெரியும்?

துரோதவசை:—முந்தாநாள் மாலை நாங்கள் இலவந்திகையை விட்டு வந்த பிறகு ஜோதிமாலை அவரோடு வெகு நாழிகை பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுத் தானணிந்து கொண்டிருந்த மாலையையுங் கொடுத்துவிட்டு வந்தாள்.

குணாகரர்:—இவற்றினால் அரசர் அவள்மேற் காதலுற்றிருக்கின்றார் என்பது தோன்றாது. அரசர் தமது அத்தை பெண்ணாயினளே யென்று பேசியிருப்பார். அவள் அரசராயினரே யென்று மாலையைக் கொடுத்திருப்பாள். இவற்றினால் நாம் ஐயுறல் தகாது. அரசரோ மிகவும் கெட்டிக்காரர்; நீதிநூல் கற்றவர். எல்லோரும் அவர் [illegible] சந்தோஷப்படுகின்றனர். இதற்கா [illegible] இவருக்குக் கல்யாணஞ் செய்தது. அப்படியிருக்க அவர் இவ்வாறு செய்யமாட்டார். [illegible] ஆல் அபிராமனைக் கேளுங்கள்.

அபிராமன்:—[illegible] ஆம்.

துரோதவசை:—[illegible] யமாயிருக்கின்றது. உங்கு [illegible] நாம் [illegible] யறிவதற் [illegible]

[illegible] இன்னும் இரண்டு நாளை [illegible] ஜோதிமாலையும் கட்டணஞ்செய்வதாக அரசருக்குச் சொல்லியனுப்புங்கள். அவர் வருவார். அப்பொழுது அவர் நடையுடைபாவனைகளாலும் பேச்சுகளாலும் நாம் அவருடைய உள்ளத்தை யின்னதென்றறியலாம்.

துரோதவசை:—அது வெகு நல்ல யுக்தி. அவ்வாறே செய்யலாம்.

அபிராமன்:—அம்மா! நான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள். நீங்கள் ஜோதிமாலை வேடமும் அவள் உங்கள் வேடமும் பூண்டு நடனஞ் செய்தல் இன்னும் சிரேஷ்டம். அரசர் உங்களை ஜோதிமாலை யென்று நினைத்து உங்களிடம் காதல் மொழிகள் சொல்வார். அவற்றினின்றும் நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

குரோதவசை :—அது மிகவும் நல்லது. குணாகரரே! அப்படிச் செய்யலாமா ?

குணாகரர் :—தங்கள் இஷ்டம், எதிலும் குரோதமும் கோபமும் வேண்டாம். நான் போய் வருகின்றேன்.

குரோதவசை :—ஆ, அப்படியே. [குணாகரர் போகின்றார்.

அபிராமன் :—நானும் போகின்றேனம்மா!

குரோதவசை :—இரு. இரு. அப்புறம் போகலாம். அதோ யான் சொல்லியனுப்பிய குறத்தி வந்துவிட்டாள். அடே! அபிராமா! இனிமேல் நீ போடா.

வள்ளி வருகின்றாள்.

அபிராமன் :—அம்மா! அம்மா!! நானுமிருக்கின்றேன்.

வள்ளி :—(பாடுகின்றாள்)

அம்மேயென் சொலைக்கேட்டி-செய்ய
வருந்தமிழ்க் கடலினை யறக்குடித்த
வகத்திய முனிவாழும்-பர
மலையெங்கண் மலையென மதித்திடுவாய். (௩௫)

குரோதவசை :—அட! பங்கஜம்! குறிசொல்லுகிற குறத்தி வந்திருக்கிறாள். ஜோதிமாலையைக் கூப்பிடு.

அபிராமன் :—எனக்குக்கூடக் குறி சொல்லச்சொல்லுங்கள் அம்மா!

குரோதவசை :—உனக்கென்னடா? நானே சொல்லுகிறேன் குறி—என்னடா நீ யின்னும் போகவில்லையா?

அபிராமன் :—சொல்லுங்கள் அம்மா! நான் அப்புறம் போகின்றேன்.

குரோதவசை :—உன் பெயர் அபிராமன். சரிதானே?

அபிராமன் :—[illegible]

[illegible]

குரோதவசை :—[illegible]

[illegible]

வள்ளி :—[illegible]

[illegible] (௩௬)

[illegible] (௩௭)

[illegible] விழியிட்டார் [illegible]
[illegible]
மாலை சூட்டி மகிழ்ந்தாளி - குன்
வாளென்று மோர்ம [illegible] (௩௮)

குரோதவசை :—(கனைத்து) [illegible] வம்புக்காரிக் குறத்தியா [illegible] மோ சொல்லிக்கொண்டு [illegible] போதும் போதும். ஜோதிமாலை! [illegible]

[illegible]

அடி பங்கஜம்! இந்தக் குறத்திக்கு [illegible] ட்டுப் போகச்சொல்லு.

வள்ளி :—(தனக்குள்) இந்தக் [illegible] லப்பட்டது. சொன்னவிதத்தான் [illegible]

துரோதவசை :—என்ன? அபிராமா! குறத்தியுங்கூட 'வேந்தனைப் பெறுவாய்' என்று சொல்லி விட்டாளே.

அபிராமன் :—வேந்தன் என்றால் வேறொரு நாட்டு வேந்தனுயிருக்கக் கூடாதா? அன்றியுங் குறிகளெல்லாம் வாய்த்தான் பிழைத்தான் வியாபாரம்; பலித்தாலும் பலிக்கும். பலியாமற் போனாலும் போம். நான் உங்கள் பக்கத்திலிருக்கும்போது பயப்படாதீர்கள் அம்மா! நான் போய் வருகின்றேன். எனக்கு வேலை யிருக்கின்றது.

துரோதவசை :—ஆனாற்சரி. [அபிராமன் போகின்றான்.

(தனக்குள்) குறத்திகூடச் சொல்லிவிட்டாளே. என்ன செய்யலாம்? இவை யெல்லாம் பொய்யாயிருக்குமா? குறத்திசொல்வதை நம்பலாமா? என் மையைக் காட்டியிருந்தாலும் அப்படிச்சொல்லுவாள். மேலும் அபிராமன் சொல்லுவது போல வேந்தனென்றால் எந்த வேந்தனோ? எல்லாவற்றிற்கும் நாளை நடனத்திற் நேற்பாடு செய்வோம்.

[துரோதவசை போகின்றாள்.

மூன்றாங்களம்.

இடம் :	அரண்மனையிற் சங்கீத	
காலம் :	யாமம்.	[விலாசம்.
பாத்திரங்கள் :	பாணர்.	

முதற்பாணன்:—இன்று நம்மைத் திடீரென்று மகாராணியார் வரச்சொன்னதற்குக் காரணமென்ன தெரியுமா?

இரண்டாம்பாணன் :—எனக்குத்தெரியாது. உனக்குத் தெரியுமானாற் சொல்லு.

முதம்பாணன் :—[illegible] கேட்கின்றேன்.

இரண்டாம்பாணன் :—[illegible] தெரியாது. [illegible] சொல்லு.

மூன்றாம்பாணன் :—[illegible] தெரியாது. [illegible] உனக்குத் தெரியுமானாற் சொல்லு.

நான்காம்பாணன் :—[illegible] தெரிந்தவெல்லாம் [illegible] உங்கள் [illegible] [illegible] இவ்வாறுதான் [illegible] அரசர் [illegible] [illegible] அவர்தம் [illegible].

[illegible] :—என்ன அதெல்லாம் யார் [illegible]? தெரியும் தெரியாது என்று சொல்வதை விட்டுவிட்டுப் பிரசங்கம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டாயே. போதும் போதும். உன் [illegible].

நான்காம்பாணன் :—இக்காலத்திற் புத்தி சொல்வதன் பயன் இது தான்.

* "தானுதாற் காட்டுவான் றன்காணான் காணாதான்
கண்டானுர் தான்கண்ட வாறு" (குறள்)

என்பதன் உண்மையை யிப்பொழுதுதான் அறிந்து கொண்டேன்.

மானினி பங்கஜம் சமயவதி வருகின்றார்கள்.

---

*. திருக்குறள்.

4

பங்கஜம் :—ஏண்டி! சம்பகம்! இன்றைக்கு ஏன் மகாராணி நடனம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? ஏது திடீரென்று இசைக்கோட்டி வைக்கத் தலைப்பட்டது?

சம்பகம் :—ஏனோ? எனக்குத்தெரியாது. நான்கூட யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

பங்கஜம்:—ஒரு நாளைக்குள்ளே பாட்டெல்லாம் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. எப்படித்தான் நடனஞ் செய்யப்போகிறேனோ! தெரியாது.

சம்பகம் :—(தனக்குள்) உன்னையும் என்னையும் ஆடச்சொல்லப் போகிறார்களோ? (வெளிப்படை) மானினியைக்கேள், அவளுக்குக் காரணந் தெரியுமோவென்று.

மானினி :—உங்களுக்கே தெரியாமலிருக்கும்போது எனக்கு எப்படியம்மா தெரியும்?

(துரோதவனை ஜோதிமாலை ஒருபக்கத்திலும் ஜோதிமாலை துரோதவனை வேறுபக்கத்திலும் வருகின்றார்கள்)

(பாணர்கள் இசைமுழக்குகின்றார்கள்.)

ஜோதிமாலை :—அடி! பங்கஜம்! சம்பகம்! நீங்களெல்லோரும் இன்று நன்றாய் நடனஞ் செய்வீர்களென்று நம்புகின்றேன்.

(ஜயபாலனும் அனுசரர்களும் வருகின்றார்கள்.)

ஜயபாலன் :—(ஆண்பெண்கள் யாவரும் வணங்குவதும் அவர்களைக் கையமர்த்தி) நடனத்திற்குச் சகலமுஞ் சந்நத்தம்போலும். ஆனால் நடனந் தொடங்கலாம்.

ஜோதிமாலை :—(பங்கஜம் யாழிசைக்கத் தான் பாடுகின்றாள்.)

துன்னிய நறும்பூஞ் சோலை தன்னி
னென்ன லொருவர் நெஞ்சங் கொண்டார்
நென்ன லொருவர் நெஞ்சங் கொண்டே
யென்னை யிரங்க விடுத்தா ரென்கொல்? (கசு)

மருவினர் மனைமுனமே மதனிகர் வடிவழகே
விரைசெறி யிளங்கையே மிலையமத கரிநடையே
யிணையணி தனதனமுடையே பிணையருண் மதர்விழியே
விருமலை நிகர்புயமே வெல்லைவிடா புரிபவையே. (கஎ)

துரோதவனை:—(மானினி யாழிசைக்கத்தான் பாடுகின்றாள்.)

துன்றிக் கமானுங் கோமான் புயநோக்கி
யின்றென் றனநெஞ்சே சேர்கங் கொளவாராய்
யின்றென் றனநெஞ்சே சேசங் கொளலின்றேல்
வன்றின் புயவள்ளன் மகிழா னிதுதின்னம். (கஅ)

ஜோதிமாலை:—(சம்பகம் யாழிசைக்கத்தான் பாடுகின்றாள்.)

மறந்து தம்மை மதுமயக்கான்
மன்னப் பெண்கண் மலையசுணம்
பறந்து மகிழப் பாணிசைக்கும்
பழனஞ் சூழ்ந்த நன்னாடா!
இறந்த வாத கழைவிளைத்துத்
தீய மார னுடற்றுமவர்
செறிந்த மன்னின் புழைநுழைந்து
தென்ற லோடித் திளைக்குமரோ. (ககூ)

* "அறிவொடுங்கி நின்றதுவா லருஞ்செல்வ மடைந்தவெலாம்
பறிகொடுத்தார் போலமனம் பதறுமா லம்மாவோ!
பறிகொடுத்தார் போலமனம் பதறுமே யானாலும்
வெறிகொளும்வண் டெனமீட்டு மிக்கமகிழ் மேவுறுமால்."

துரோதவனை:—(பங்கஜம் யாழிசைக்கத்தான் பாடுகின்றாள்.)

வெகுளி கொண்ட வேந்தனை
மகிழ்வு செய்ய வாநெஞ்சே
மகிழ்வு செய்ய மாட்டையே
விகலொ டேத மெய்துமால். (உ0)

* மதிவாணன்.

ஜோதிமாலை :—(மாளவி யாழிசைக்குத்தான் பாடுகின்றாள்.)

வண்டுளருந் தண்டுளவ மாலையது தினமு
மாணடிசேர் தன்பினொடு மகிழுமன முடையான்
கொண்டலென வழங்குகையான் குவலயத்தைத் தனது
குவவுபுயத் தணிபெறக்கொள் கோமகனென் னுள்ளம்

வளைதருபு மிகநலிய
மதராஜனு மென்னதாவியை
மந்தாநிலத் துந்தான்செலத்
தாழாதெனைத் தானணைய

வருவர்கொலருள்புரிவர்கொலெனக்கொருதிடஞ்சொல்லு
சகியே! ([illegible])

துறையுறப் பாடினுங் குலவிக் கோமக
னிறைநலப் பாடலி னோர்ந்து கொள்ளுமா
னிறைநலப் பாடலி னோர்ந்தி லானெனி
னறைகடல் வரைப்பில்யா னயர்ந்து வாடுகேன். (௩௩)

துரோதவசை :—(சம்பகம் யாழிசைக்கத்தான் பாடுகின்றாள்.)

மணமாமலர் மாலை வயங்கியதோட்
குணவான்மிக வின்னருள் கூர்ந்திடுமால்
குணவான்மிக வின்னருள் கூர்ந்திலனே
னனுமாறவ னெஞ்ச நயந்திடுவாய். ([illegible])

(ஜோதிமாலை மாலையை யரசன் கழுத்தி லணிகின்றாள். துரோத வசை நாணி நிற்கின்றாள்.)

தினகரர்:—ஜோதிமாலை! போடு மாலையை; வெட்கப்படாதே. (துரோதவசை மாலையிடுகின்றாள். அரசனுமெடுத்துக் கழுத்திலணிகின்றான்.) வெட்கமும் வெருவியும் மிகுந்தவள் ஜேமனைத்து விட்டார்கள்? அணிந்து கொள்ளலாமே.

[illegible]

[illegible] மாலையை யான் அணிந்து [illegible]

[illegible]படாது.

[illegible]மறுமன்று; தாங்கள் இதையும் வேய்ந்து [illegible] வேண்டும். (பாடுகின்றாள்.)

தசரதீசை [illegible] பாடி [illegible]செய் [illegible]
[illegible] செல்வா
முகத்தினை [illegible]கடனுஞ்செய் தவர்ணமி
[illegible] தாரேயைத்
தசத்திறல் [illegible]த் தனிப்பாரவ் [illegible]
[illegible]யா மந்தி
[illegible] வர்தமமை [illegible] செயல்புரைய
[illegible]ரே கூறாய். ([illegible])

[illegible], வேந்தனே! இதனை நீ யணிந்துகொள்ள வேண்டும். (அரசன் மாலையை யணிந்து கொள்ளுகின்றான்.)

ஜயபாலன்:—என்னுயிர்க்காதலி துரோதவசாய்! யான் மகிழ் கூர்ந்து உனக்கு அணியும் இந்த மாலையைத் தரித்துக் கொள். (ஜோதிமாலை கழுத்தில் மாலையை யணிகின்றான்.)

[துரோதவசை யாவரும் அறியாவண்ணம் போகின்றாள்.

மந்திரியாரே! எனக்குச் சற்றே விடைகொடுக்க வேண்டும். தாங்கள் இப்பாணர்களையும் தோழியரையும் அனுப்பி விடுங்கள்.

[ஜயபாலனும் ஜோதிமாலையும் ஒழிய யாவரும் போகின்றனர். அரசன் அந்தப்புரத்துக்குப் போகும்வழியில் துரோதவசை தன் மெய்யுருவோடு வருகின்றாள்.

ஐயபாலன் :—(வியப்புத்தப்பேய்) இது என்ன இது! இரண்டு குரோதவசைக ளிருக்கின்றார்களே! (குரோதவசையைப் பார்த்து) அடி! ஜோதிமாலை! நீ போய் என் மனைவி யுடைமை யுடுத்து வந்தாயோ? உன்னை யான் அந்தப் புரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவேனென்று நினைத் தாயோ? சரி, சரி. போ, போ. இனியிந்த மாதிரி வஞ் சனை செய்தாயானால் அரண்மனையை விட்டுத் துரத்தி விடுவேன். பத்திரம். போ.

குரோதவசை :—இல்லை, இல்லை. நான்தான் உண்மையான குரோதவசை! உங்கள் பக்கத்தி லிருப்பவள்தான் ஜோதி மாலை. இவை யெலாம் தெரியாதார் போலப் பேசாதீர் கள். நீங்களே அந்தப்பாவி அபிராமனை விட்டு என்னி டம் வந்து இந்த மாதிரி செய்யச் சொல்லிவிட்டுத் தெரி யாததுபோல் நடிக்கின்றீர்களே! இது மிகவும் அநியா யம்! இனி யிவ்வாறு செய்யாதீர்கள்.—அடி! ஜோதி மாலை! உனக்கு வெட்கமில்லை? இந்த வஞ்சகம் எங்கி ருந்தடி கற்றுக்கொண்டாய்? அரசரும் அபிராமனுமாய்ச் சேர்ந்து கற்றுக்கொடுத்தார்களோ? நீங்கள் எல்லோரு மாய்ச் சேர்ந்து என் குடியைக் கெடுக்கப் பார்க்கின்றீர் களோ? எல்லோருக்குந் தக்கவாறு செய்கின்றேன். அடி! ஜோதிமாலை! இரு, இரு. உன்னைச் சிறைச்சாலையி லடைக்கின்றேன், பார். அப்புறம் நீ நன்றாய் அரசனைப் பார்க்கலாம்.

[குரோதவசை ஜோதிமாலையைப் பிடித்துக்கொண்டுபோகின்றாள்.

ஐயபாலன் :—(தனக்குள்) இதேதடா! பெரிய வம்புக்காரி யாய் வந்திருக்கின்றாள்! நம்மை விடாதுபோலிருக்கின்ற தே இந்தத்தாக்கணங்கு! இது விசமாகவே அவளைச் சிறை யிலடைத்தாலு மடைக்கும். நம்மாலொன்றுஞ் செ ய்ய முடியவில்லையே! அவள் சிறையிலகப்பட வேண்

[illegible] என்னவோ தலைபோகின்றது. உடல் [illegible] (போகின்றான்.)

என்னுயிர் போன்ற சோதி
மாலையை யிவ்வா றீர்த்தே
யின்னல்செய் தொழின்மேற் கொண்டா
ளிவளியல் புணையு மாறென்
பன்னக மணிக்கு மேலாப்
புரிந்துகொண் மனைவி கொல்லோ
துன்னியென் றனைவ ருத்துந்
தொல்லைத்தீ வினைதான் கொல்லோ! (சுரு)

[போகின்றான்.

நான்காங்களம்.

இடம் : சிறைச்சாலை.
காலம் : நள்ளிரவு.
பாத்திரம் : ஜோதிமாலை.

ஜோதிமாலை :—(தனக்குள்) கடைசியில் இதுவோ என்கதி! ஒரு பாவமு மறியாத என்னைச் சிறையிலடைத்திருக்கின் றானே! என் செய்வேன்? நடனத்திற்கு ஏற்பாடு செய் தவர் அவள், குணாகரர், அபிராமன் இம்மூவருமே. மற்று அரசனுக்கு ஒன்றுந்தெரியாது; எனக்கும் ஒன்றுந்தெரி யாது. அவளோ, அரசன் தான் செய்தானென்றும், நான் தான் செய்வித்தேனென்றுங் கூறுகின்றாளே! அவள் என்னை யிழுத்து வரும்போது அவள் முகந்தான் இருந்த விதத்தை யென்னென்று சொல்வது! ஒருபுலி தான்

பசித்திருக்கும்போது தன்னெதிரே கண்டதோர் மான்மேற் பாயுமாறன்றோ பாய்ந்தாள்! நானுகவேஷம் புனைந்துகொள்ள வில்லையே, இவன் கட்டளையின்மேல் இவன் சொன்ன மாதிரி வேஷம் புனைந்து கொண்டு இவன் கொல்லச்சொன்ன கருத்துடைய பாட்டுக்களையே பாடி இவன் நடனஞ்செய்யச் சொன்னவாறே செய்து இவன் மாலையிடச்சொன்னவாறே மாலையிட்டேன். பிறகு அரசர் இட்ட மாலையைப் பெற்றதும் அவரொடுகூடச் சென்றதுமே யான் இவனைக் கேளாது செய்தன. ஆனால் ஒரு வேடம் புனைந்து கொண்டால் அந்த வேடத்திற்கிசைய முழுவதும் நடிக்க வேண்டாவோ? அரசன் இட்ட மாலையை யெடுத்துக் கீழே வைத்து விடுகிறதா! அன்றி அரசனோடு அந்தப்புரம் செல்லமாட்டேன் என்கிறதா? நான் செய்வதெல்லாம் அவன் சொற்படியே. அவன் தன்னைக் கேளாது வெளியிற்போகவேண்டாமென் றுணையிட்டான். அவ்வாறே நான் நடந்துகொண் டிருந்தேன். பிறகு தன்னைப்போல வேஷம் புனைந்து கொள்ளும்படி யேவினன்; அவ்வாறே செய்தேன். இப்படி யான் கீழ்ப்படிந்து நடந்தலையோராது என்னைச் சிறையிலடைத்திருக்கின்றான். ஓராமலென்ன? ஓர்ந்தேதான் செய்திருப்பான். எல்லாக் குற்றங்களையும் இவன் என்மேல் ஏற்றுகின்றானே! அன்று இலவந்திகைக்கு அரசனை நான் [illegible] சொன்னேன் என்று சொன்னான். இவனது மடமையென்னே! ஒன்றையும் நன்கு யாராய்ச்சி செய்யாமற் காரியம் நடத்தி விடுகின்றானே!—பொறாமையேலீட்டினால் ஒருவராற் புண்படுத்தப்பட்டதாக மனமும் மனத்திற்கும் நல்ல ஆராய்ச்சித் திறன் உண்டுகொலோ? இல்லை, இல்லை.—அரசருக்கு நம்மேற் காதலிருந்தால் அவர் நம்மை யேன் விடுவிக்கப்படாது? ஐகோ! மறந்துபோய் விட்டேன். புருஷனுக்கு பிரிய மனைவியாயினனே

[illegible]

[illegible] தெரியவில்லையே. தெரிந்[illegible] [illegible]வில்லையே. என் செய்வேன்! [illegible] [illegible] யத்திலே குளத்திலே விழுந்து [illegible] [illegible]. [illegible] தான் இங்கே சிறைக்கோட்டத்திலே [illegible]—ஒரு கயிறு இருந்தாலும் [illegible] [illegible] அந்தப் பிடாரி [illegible] [illegible] முன் உயிர்துறந்துப்போவேன்.—ஆதோ! என்ன [illegible]! அக்கெனியா? வந்தே! இல்லை, [illegible]ப்போ? ஒரு வேலை குரோதவைத் ஒரு பட [illegible] என்னைக் கொல்லலாம் என்று உறுதி [illegible]திருக்கின்றனோ? (கீழே நடப்பிப்பார்க்கின்றாள்) [illegible] ஒன்றுமில்லை.—இவ்வாறு தற்கொலை புரியப் படாதென்று முன்னொருமுறை நாமே நினைத்திருந்தும் மறுபடியும் அதைப்பற்றி எண்ணுகின்றோமே. அது கூடாது. நாம் மகாராணியிடம் போய் 'யான் செய்தது பிழையாயிற் பொறுத்தருள்வீர்' என்று அவள் காலில் விழலாமா? விழுந்தால் அவள் என்ன செய்வாள்? இன்னும் இரண்டடி யடித்துக் கூண்டிலில் வையாளோ? மாட்டாள்; மாட்டாள். சிறையிலிருந்து விடுவிப்பாள். விடுவித்து [illegible]? அரசரை யான் மணக்க விடுவாளோ?—ஐ! குன்றால வள்ளலே! மன்னர் மன்னா! உன்னை இலவந்திகையிற் கண்ட யான் உனக்கு மனைவியாதலும் உண்டோ? [illegible]—இஃதென்னை புருவெளித் தோற்றமோ? (என

[illegible]) ஆ! கண்காள்! என்னை என் எய்க்கின் றீர்கள்? ஐயோ! காராய்[illegible]! நீயேனும் வந்தென்னைக் காவாயோ? (பாடுகின்றாள்.)

உலகெல்லாம் புரக்கின்ற [illegible]தமனே யுன்னடிக்கீ
ழுற்ற வென்னை
யலகில்லா வல்லலுக்கே யுளாக்கி யதுமன்றி
யந்தோ ராவி
னிலையிற்கண் வளர்ந்தென்னை வருத்துபவர் தமைத்தேற்றி
யிருந்த னிற்கு
நலமென்னத் தோன்றிற்றோ நன்மையெலா மொருருக்கொ
ணர்ந்தோ மாலே! ([illegible])

என்னருமைத்தாயே! யான் இப்பாம்பனைய [illegible] வஞ்ச வாயின் எயிற்றிடைக்கிடந்து தவித்தல் [illegible]யோ? நீ யின்னே வந்து என்னைக் காப்பாயோ? (பாடுகின்றாள்.)

மாதம் பத்துச் சுமந்தென்னை
வருந்தி யீன்று வென் றன்னை
யேது மின்றித் துயர்க்கட லு
ளினைந்து மூழ்கு மெளியேனைக்
கோதை பிறக்குந் தடமார்புங்
குவவுத் தோளு முடைப்பிராற்
கேத மின்றி மணம்புணர்த்தி
யீதற் கின்னடை வாராயோ? ([illegible])

என் தந்தையே! நீங்களேனும் வந்து எனக்கு உதவப் படாதோ? (பாடுகின்றாள்.)

எந்தா யெந்தாய் துயர்மலையி
லெளியேன் மிகவு முயர்ந்மலையி
லந்தோ வந்தோ வழுகின்றே
னையோ விதோ விழுகின்றேன்

[illegible]
[illegible]
[illegible] ([illegible])

[illegible]! ஐயோ! [illegible]யே! [illegible] [illegible]ரோ? தாயே! நீ யொருத்தி [illegible] [illegible]மே! வாராயோ?

மானினி வருகின்றாள்.

[illegible]:—ஏனம்மா! வந்துவிட்டேன், பயப்படாதே.

ஜோதிமாலை:—பயமென்ன?

மானினி:—ஏன் அழுதுகொண் டிருக்கிறாய்?

ஜோதிமாலை:—ஒன்று மில்லை. சிறிது என் நிலைமையை நினைத்துக்கொண்டேன். உடனே யென்னை யறியாமல் அழுகை வந்துவிட்டது.

மானினி:—அடிக்கடி அதை நினைத்துக்கொள்ளாதே.—எது [illegible] ஒரு [illegible]லம் விளைக்கும் என்பதனை மனத்தினில் வைத் [illegible] தூங்கு. படுக்கை யறைக்குப் போகலாம் வா. (பாடுகின்றாள்.)

உலகமெனு நாடகசா லையிலாடு நாநமக்கின்
றுரியோ ருய
விலகுமெழி லிறைவனிட்ட வாணையினைக் கடந்துசெல
வெனுத னேரோ
கலகமின்றி யின்பேனுந் துன்பேனு மநுபவித்துக்
கழித்தல் வேண்டு
மலையனைநற் குணஞ்சான்ற கடவுளருந் நன்மையையே
மனங்கொள் வாரே. ([illegible])

[போகின்றார்கள்.

இரண்டாம் அங்கம் முற்றிற்று.

அங்கம்—ரு.

முதற்களம்.

இடம் : இலவந்திகை.

காலம் : மாலை.

பாத்திரங்கள் : ஜயபாலன், அபிராமன்.

ஜயபாலன் :—என்ன அபிராமா! குரோதவசையை [illegible] இத்துக்கொண்ட சம்மாலொன்று மாகவில்லை. [illegible] யிர்க் காதலி ஜோதிமாலை சிறையிலிருக்கவும் [illegible] வித்தற்கு வழி தேடாது வாளா காலம்போக்குகின்றோம். நேற்றிரவுமுழுதும் யான் கண் மூடவேயில்லை, தலை நோய் மிகவும் வருத்துகிறது. உடல் நடுங்கிக்கொண்டே யிருக்கிறது. இப்பொழுதும் எனக்கு உடல் சிலிர்க்கின்றதே! என் காதலி நின்ற இடத்தில் நிற்பதனாலேயோ? என் காதலியை இன்னொரு முறையேனும் காணேனோ!

அபிராமன் :—மகாராஜா! நீங்கள் அம்மா இப்படித்தான் மகாராஜா! உங்களைப் பார்க்க முடியாது என்று தெரிந்திருந்தும் மகாராஜா! என் மகாராஜா! இப்படிப் புலம்புகின்றீர்கள்? மகாராஜா! நடவாத காரியங்களெல்லாம் உங்களுக்கு நடக்கவேண்டும் மகாராஜா! அதற்கென்ன செய்வது மகாராஜா! நான் சொல்லவந்தது மகாராஜா! என்னைப் பிரயோசனமற்றவன் என்கிறீர்கள் மகாராஜா! என்ன மகாராஜா! நீங்களே சொல்லுங்களேன் மகாராஜா! மரத்தில் ஏறுவோனை எவ்வளவு [illegible] விடலாம்? மகாராஜா! என்ன [illegible]

[illegible] இல்லை, மகாராஜா! [illegible] நேற்றிரவு மகாராஜா! நான் [illegible] ஜோதிமாலையை மகாராஜா! உங்கள் [illegible] சொன்னேன் கொடுத்தேன், மகாராஜா! [illegible], மகாராஜா! விட்டு விட்டீர்களே, மகாராஜா! அது பிறர் வசமிழக்கப்பட்டது மகாராஜா! மறுபடியும் மகாராஜா! நான் தான் மீட்க வேண்டுமோ மகாராஜா! நீங்கள் சொல்வது நன்றாயிருக்கின்றது! மகாராஜா! மகாராஜா!—

ஜயபாலன் :—[illegible]! அபிராமா! 'மகாராஜா மகாராஜா' என்று [illegible]க் கொல்லுகின்றாயே!

அபிராமன் :—மகாராஜா! மகாராஜா! அப்படியானால் நான் இராஜத்துரோகியோ? மகாராஜா! இனிமேல் மகாராஜா! உங்கள் காரியங்களில் மகாராஜா! தலையிடவே [illegible] மகாராஜா! என்ன! மகாராஜா! கைச்சித்தம் கலைந்ததோ? மகாராஜா! எனக்கு மகாராஜா! கோபம் வருகிறது, மகாராஜா! நான் போகிறேன், மகாராஜா!

ஜயபாலன் :—அபிராமா! கோபித்துக் கொள்ளாதே. என் அருகில் விட்டு விடாமற் கூட இருந்துகொள்வதேயாகிறாய்? நீ சொல்வது நன்றாயிருக்கவில்லை. அது [illegible] [illegible] இனியவளைப் பார்ப்பதற்கேனும் வழி சொல்லமாட்டாயோ? (மடுகின்றான்.)

எனதன்பு கொண்ட வெழிலொரு நங்கை
யிசைபோன் றினித்த குரலுங்
கனமொத் திருண்ட குழலுங்கொ டுற்ற
கலைஞான வாணி யனையா
ளினவண்டு மூசு மணிமாலை வேய்ந்த
விமையசோதி மாலை யினைபு
சனமின்றி ருண்ட சிறையின்கண் வாட
றகுமோ வியம்பு தியரோ. (௯௧)

மானினி அவ்வழி வருதல்கண்ட அபிராமன்
அவளிடமெழுந்து போகின்றான்.

அபிராமன் :—(காதகாந்) என்டி! மானினி! உனக்கு என் மேற் காதலிருந்தால் இப்படித்தான் அரசனிருக்கையிற் குழுக்கு நெடுக்கும் போய்க்கொண்டிருப்பதோ? மற்றைறப்படி ஜோதிமாலை எவ்வாறிருக்கின்றாள்? என்ன சொல்லுகின்றாள்?

மானினி :—அடிக்கடி அழுகின்றாள். சரியாய் உண்பதில்லை.

அபிராமன் :—அரசனைப் பார்க்கவேண்டு மென்கிறானோ?

மானினி :—வெளியே சொல்லாவிட்டாலும் உள்ளே அதுதான் கருத்து.

அபிராமன் :—(பாடுகின்றான்.)

மங்கல மங்கலந் தோழி!—மட
மானினி யேமகிழ் வாய்ந்திடு மங்காய்!
மங்கல மங்கலந் தோழி!!
என்னுத னென்று வருவா-ளிவ
ளின்ப மளித்திடுதனை யேற்றருள் வாடுறே
னென்று மயங்கி யினைத்-நம்
மேந்திழை மன்னற் கிசைந்தனள் வாழி. (மங்கலம்)

ஆனால் ஒரு காரியஞ் செய்கிறாயா?

[இருவரும் போகின்றனர்.

ஜயபாலன் :—[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] சொன்னபோதிலும் என் ஜோதிமாலை [illegible] போய்ப் பார்த்தல் மட்டும் இயலுமேயன்றி அதற் [illegible] அவளைச் சிறையினின்றும் விடுவிக்க முடியாதே. ([illegible]கின்றான்.)

கரும்பசேய் குழலெழிற் சோதி மாலைநீ
விரும்பிலாச் சிறையினின் விலக்க கிற்பெனோ
வரும்பெரும் பெண்ணர சாயிற் றேமுல்லை
யரும்புறழ் முறுவற்பெண் ணரசி யேயிது! (௯௨)

அபிராமன் வருகின்றான்.

அபிராமன் :—மகாராஜா! மகாராஜா!! அகப்பட்டது! மகாராஜா! அகப்பட்டது!! மகாராஜா!!

ஜயபாலன் :—என்னடா அகப்பட்டது? என்னடா அகப்பட்டது?

அபிராமன் :—வழி, மகாராஜா!

ஜயபாலன் :—சொல்லடா! சொல்லடா!

அபிராமன் :—நம்ம அரண்மனையிலிருந்து நேரே ஒருவழி போகின்றது. அது வழியாய்ப்போனாற் சிறைச்சாலைக்கும் போய்விடலாம், மகாராஜா! அப்படி யல்லாவிட்டால் யாதாயினுங் குற்றஞ்செய்தால் அங்கே கொண்டுபோய் விடுவார்கள்.

ஜயபாலன் :—இந்த வழிதான் கண்டுபிடித்தாயோடா?

அபிராமன் :—ஆமாம் மகாராஜா!

ஜயபாலன் :—ஜோதிமாலையைச் சந்திப்ப தெவ்வாறென் றன்றோ உன்னைக் கேட்டேன்?

அபிராமன் :—அது தான் மகாராஜா சொல்லிக்கொண்டிருக்கி றேன்.

ஜயபாலன் :—ஆனற் சொல்லடா. சொல்லடா.

அபிராமன் :—நம்ம அரண்மனையிலிருந்து நேரே யொருவழி போகின்றது; அந்த வழியாற் போகவேண்டும்.

ஜயபாலன் :—அஃதெனக்குத் தெரியுமடா.

அபிராமன் :—போகும்பொழுது மானினி யுடையிற் போக வேண்டும், மகாராஜா!

ஜயபாலன் :—(சந்தோஷத்தினால் குதிக்கின்றான்) அப்புறம் எனக் குத் தெரியுமடா. நீ சொல்ல வேண்டாமடா.

அபிராமன் :—இதுதான்மகாராஜா! நான்வேண்டாமென்பது.

ஜயபாலன் :—என்னடா? என்னடா?

அபிராமன் :—நான் சொல்வதுமுழுதுங் கேளாது நீங்கள் குதிக்க ஆரம்பித்து விடுகின்றீர்கள். அப்புறம் அங்கே யுங் குரோதவசை வரட்டும். மறுபடியும் நீங்கள் என்னை ஏதாவது உபாயஞ் சொல்லடா என்று கொல்லுங்கள்.

ஜயபாலன் :—சரி, சரி. சொல்லப்பா! அதற்கப்புறம் என்ன செய்வது?

அபிராமன் :—அவளைப்போய்ச் சந்திப்பது. மற்றவை யெல் லாம் உங்களுக்கே தெரியும்—அதுகூடச் சொல்லிக்கொ டுக்க வேண்டாமே?

ஜயபாலன் :—சரி, சரி. (பாடுகின்றான்.)

கண்ணில் காரிகை காரிருட் சாலையி
னண்ணி டாவண நாப்ப ணிருந்துநீ
கண்ண னேயுனைக் கைதொழு தேனெற்குத்
தண்ண ருள்புரி சாரர் தலைவனே! (இ-ள)

[இருவரும் போகின்றனர்.

[illegible]

இடம் : [illegible]
காலம் : [illegible]
பாத்திரம் : ஜோதிமாலை.

ஜோதிமாலை :—(தனக்குள்) நேற்றிரவு மானினி [illegible] பார்த்துக்கொண்டெடுத்துக்கொண்டேனு[illegible] தூக்கமில்லை. இன்றைக்கு எனக்கு உடல் [illegible] கண்ணுந் துடிக்கின்றது. யோசித்துப் பார்க்[illegible] எனக்கு உடல் நடுங்குவது நான் சாதற்கு அறிகுறியென் பதும், இடக்கண் துடிப்பது அவ்வாறு சாதல் [illegible] நின்றது என்று காட்டும் அறிகுறியென்றுந் தோன்றுகின்றன.—ஈசுவரனே! நீ இவளை இப்புவியி லிருந்து எடுத்துவிடவேண்டும்; அல்லது அரசனுக்குக் கல்யாணஞ் செய்தல் வேண்டும். இவற்றுள் முன்னதே இல்லுவானது என்று நினைத்திருக்கின்றாயோ? இப் படி நீ நினைப்பதனினும் கல்யாணஞ் செய்வதில்லை யென்று தீர்மானித்து விட்டால் நானே உயிர் துறப்பே னே. (பாடுகின்றாள்.)

முன்னுளில் [illegible]
பொன்னுருக் [illegible]
[illegible]றெனைக்கனிப்பா யாவரெ [illegible]
[illegible]றென டாட்டேனை யொருயிரி [illegible] (இ-ள)

அன்றியென் இடக்கண் துடிப்பதனால் நான் [illegible] லிருந்து நீக்கப்படுவேன் என்று நம்பலாமோ? அன்றி அரசனை மணப்பேனென்று நம்பலாமோ? (பார்க்கின்றாள்)

அன்று முதலைவா யானையினைக் காத்தவனே
யின்றென்னைப் புண்படுத்துந் தீய குரோதவசை
நின்று தமியேனை நீத்தபினை ரோரிரண்டு
குன்ற மெனவுயர்தோட் கோமானுக் கீவாயோ? (௫௬)

அரசனே! ஜயபாலவுள்ளாலே! நீ யென்னைச்சிறையினின்று நீக்குவதற்கு வழி தேடப்படாதோ? (ஜயபாலனை உருவுவெளிப்படுகின்றது.) ஓ! பேரறிவாள! நல்லியல்புடையாய்! அதற்காகத் தான் வந்திருக்கின்றாயோ? (பாடுகின்றாள்.)

மன்மத னெனெழில் வாய்ந்தோய்
பொன்மலை போலும் புயத்தாய்
நன்மணங் கூடிட நாயேன்
றன்மன நாடிவந் தாய்கொல்? (௫௭)

என் அருமைக் காதலனே! நீ யிவ்விடம் வந்ததன் காரணமென்னை? என்னைச் சிறையினின்று விடுவிப்பதற்கோ? அதுவே உன் கருத்தாயின் ஒரு கணமேனுந் தாமதியாதே. இன்னே விடுத்தி. (பாடுகின்றாள்.)

அணலையுனை விழைத்தனெ னரசூர்தரு சிறையிற்
கணமாயினுங் கழியாவணங் கடிவாயென துனியே
மணநல்வினை யினிதிற்புரி மனையாளென வெளியே
னுறுகாவுன வடிமேவுத லடைவேன்கொலெ னரசே! ()
(கையை நீட்டி ஆங்கொன்றுமில்லாதிருக்கப் பாடுகின்றாள்.)

மல்லார்புய மாணரசே
யில்லாளென வெண்ணுதியோ
வில்லாண்மை மிகுந்தவனே
புல்லாதெனைப் போவதேனே! (௫௯)

இவ்வாறு என தன்புடைய குரிசிலைப்பற்றி இக்கு வினைப்படுதலையே எனக்கு இன்பம் மிகுகின்றதே. அரண்மனை

யில் என் தேவனைப்பற்றிச் சிந்திப்பினும் [illegible] கூடுமோ! (பாடுகின்றாள்.)

ஜயபாலன் மானினிவேடத்தில் வருகின்றான்.

செல்வாடை யினிதுடுத்துப் பல்லணிக ளோடந்த
மினிர்கோ யிற்கட்
பல்லோரும் போற்றிசைப்பக் குரோதவசை தானெழுப்பப்
பரிவின் மேய
மல்லாரும் புயத்தனெழிற் சயபாலன் றனைவினைந்து
மன்ன னேயென்
றல்லாருங் கடுஞ்சிறையிற் கதறுவது நலமன்றோ
வறைவாய் தோழீ! (௬௦)

ஜயபாலன்:—நன்றாய்ச்சொன்னாய்! அந்த ஞாபகத்தை வைத்துக் கொண்டாவது இனிமேல் அழாதிரு. (தழுவி முத்தமிடுகின்றான்.)

ஜோதிமாலை:—(தனக்குள்) இது வேறு யாரோ ஒருவர் போலிருக்கின்றதே. மானினி குரல் இவ்வாறிராதே! மேலும் அவள் இவ்வாறு தழுவி முத்தமிடமாட்டாளே! இஃதென்னை! (வெருண்டு பின்வாங்குகின்றாள்.)

ஜயபாலன்:—என்னுயிர்க் காதலீ! நீ அவ்வாறு செய்யாதே நான் யாரென்று அறிந்து கொண்டாயோ?

ஜோதிமாலை:—நீங்கள் அரசர்போலும். என்னை நேரிய வாயிலான் விடுவித்தற்கு முயலாது இவ்வாறு வேற்றுருவிற் கரந்து இங்கு வருவது நேரிதோ?

ஜயபாலன்:—(பாடுகின்றான்.)

என்னருமைக் காதலிநீ யிவ்விடத்தி லிருத்தலுனக்
கின்னல் செய்யு
மென்னவறிந் தந்தோவிற் காவாம லிருந்தேனென்
றியம்பேல் பொன்னே

அன்று முதலைவா யானையினைக் காத்தவனே
இன்றென்னைப் புண்படுத்துந் தீய குரோதவசை
நின்று தமியேனை நீத்தபின னோரிரண்டு
குன்ற மெனவுயர்தோட் கோமானுக் கேவாயோ ? (௫௬)

அரசனே! ஜயபாலவுள்ளலே! நீ யென்னைச்சிறையினின்று நீக்குவதற்கு வழி தேடப்படாதோ ? (ஜயபாலன் உருவுவெளிப்படுகின்றது) ஓ! பேரறிவாள ! நல்லியல்புடையாய் ! அதற்காகத் தான் வந்திருக்கின்றாயோ ? (பாடுகின்றாள்.)

மன்மத னெனெழில் வாய்ந்தோய்
பொன்மலை போலும் புயத்தாய்
நன்மணங் கூடிட நாயேன்
றன்மனை நாடிவந் தாய்கொல் ? (௫௭)

என் அருமைக் காதலனே! நீ யிவ்விடம் வந்ததன் காரண மென்னை ? என்னைச் சிறையினின்று விடுவிப்பதற்கோ ? அதுவே உன் கருத்தாயின் ஒரு கணமேனுந் தாமதியாதே. இன்னே விடுத்தி. (பாடுகின்றாள்.)

அணலையுனை விழைத்தனெ னரணார்தரு சிறையிற்
கணமாயினுங் கழியாவணங் கடிவாயென துனியே
மணநல்வினை யினிதிற்புரி மனையாளென வெளியே
னணுகாவுன வடிமேவுத லடைவேன்கொலெ னரசே! ()
(கையை நீட்டி ஆலிங்கனஞ்செய்ய முயன்று மில்லாதிருக்கப் பாடுகின்றாள்.)

மல்லார்புய மாணரசே
யில்லாளென வெண்ணுதியோ
வில்லாண்மை மிகுந்தவனே
புல்லாதெனைப் போவதேனோ ! (௫௯)

இவ்வாறு எனதன்புடைய குரிசிலைப்பற்றி இங்கு நினைப்பதனாலேயே எனக்கு இன்பம் மிகுகின்றதே. அரண்மனை

யில் என் தேவனைப்பற்றிச் சிறிதாயினும் எண்ணுதல் கூடுமோ! (பாடுகின்றாள்.)

ஜயபாலன் மாணிணிவேடத்தில் வருகின்றான்.

மெல்லாடை யினிதுடுத்துப் பல்லணிக ளொடக்க
மிளிர்கோ யிற்கட்
பல்லாரும் போற்றிசைப்பக் குரோதவசை தான்மொழிப்பப்
புரிவின் மேய
மல்லாரும் புயத்தனெழிற் சயபாலன் றனைநினைந்து
மன்னனேயென்
றல்லாருங் கொடுஞ்சிறையிற் கதறுவது நலமன்றே
வறைவாய் தோழீ ! (௬௦)

ஜயபாலன்:—நன்றாய்ச்சொன்னாய்! அந்த ஞாபகத்தை வைத்துக் கொண்டாவது இனிமேல் அழாதிரு. (தழுவி முத்தமிடுகின்றான்.)

ஜோதிமாலை :—(தனக்குள்) இது வேறு யாரோ ஒருவர் போலிருக்கின்றதே. மாணிணி குரல் இவ்வாறிராதே ! மேலும் அவள் இவ்வாறு தழுவி முத்தமிடமாட்டாளே ! இஃதென்னை! (வெருண்டு பின்வாங்குகின்றாள்.)

ஜயபாலன் :—என்னுயிர்க் காதலீ ! நீ அவ்வாறு செய்யாதே நான் யாரென்று அறிந்து கொண்டாயோ ?

ஜோதிமாலை :—நீங்கள் அரசர்போலும். என்னை நேசிய வாயிலான் விடுவித்தற்கு முயலாது இவ்வாறு வேற்றுருவிற் கரந்து இங்கு வருவது நேரிதோ ?

ஜயபாலன் :—(பாடுகின்றான்.)

என்னருமைக் காதலீநீ யிவ்விடத்தி லிருந்தநுனக்
கின்னல் செய்யு
மென்னவரின் கற்றோரிற் காவாம விருக்கேனென்
றியம்பேல் பொன்னே

யின்னமுதே யரசியெவை யிற்றையுந்தான் செய்கின்று
ளெளிய னேனுக்
கன்னவற்றுட் டலையிடுத லரிதாமா தலிற்கரந்திக்
கடைந்தே னம்மா ! (கக)

ஜோதிமாலை :—அதற்காக இங்கு வருவானேன் ?

ஐயபாலன் :—அவ்வாறு சொல்லாதே. உன்னை நான் என்றைக்கு இலவந்திகையிற் கண்டு பேசினேனோ அன்று முதல் உன்மேற் காதல் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை யறியாதான் போலப் பேசுகின்றனை ! அன்றியும் நீ யென் மீது காதல் கொண்டுளாயென்பதையும் அறிந்திருக்கின்றேன். அவ்வாறிருக்க, நீ யாரோ நானாரோ வென்றெண்ணத்தக்கவாறு விலகியிருந்து பேசுகின்றாய் ! என்னுயிர்க் காதலி ! வெருளாதே. இங்குவா.

ஜோதிமாலை :—அரசர் கோமானே ! நீ அறியாதது ஒன்றுமில்லை. யான் அரசியின் ஆணையினுக்கு உட்பட்டவளல்லளோ ? அவளறியாமல் நான் உன்னைத் தொடுதல் நேரிதோ ? மேலும் அவளியல்பினை நீ யன்றோ யறிந்திருக்கின்றாய்.

ஐயபாலன் :—அடி ! நங்கையர் திலகமே ! அவ்வாறொன்றும் எண்ணாதே. எதற்கும் யானிருக்கின்றேன். நீயஞ்சாதே. நீ என்மீது இப்பொழுது அருள் செய்யாயேல் யான் பிழையேன் பிழையேன் ! இது திண்ணம் ! இது திண்ணம் ! !

ஜோதிமாலை :—ஓ ! என் தலைவ ! உன்னுயிர் என்[illegible]லே நிலைத்தல் உண்மையாயின், யான் என் செயவல்[illegible]ன் ! உன் அருள்வழி நின்றேன். இனி உன் இஷ்[illegible].

ஐயபாலன் :—என்னுயிர்த்தலைவி ! (முடிக்கழுவி முத்தமிட முயலும் ஒரு சத்தமுண்டாகின்றது ; அரசன் வெருள்கின்றான். ஜோதிமாலையும் விலகி யொருபுறத்து நிற்கின்றாள்.)

குரோதவசை அபிராமனை யிழுத்துக்கொண்டு வருகின்றான்.

குரோதவசை :—என்னடா ! அபிராமா ! ஓராட்டுக்குட்டி புலித்தோலைப் போர்த்துக் கொண்டிருந்ததாமே. அதுபோல, நீ அரசன் வேஷம் புனைந்துகொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறாய் ! அதனுடைய கதி தெரியுமோ ? தெரியாதோ ? அடே ! பாவி ! பரமதுரோகி ! நீ எங்கிருந்தடா வந்தாய் ? (அரசனை [illegible] என்ன ! நீங்கள் மெல்ல மானினியுடையில் வந்து [illegible]களே ! நல்ல காரியந்தான் அது ! என்ன வஞ்சகம் ! என்ன மோசம் !—எ[illegible]டி ! ஜோதிமாலை ! என்னடி யுனது சாகசம் ! உனக்கும் [illegible] [illegible]க்கொழித்துப் போகுமே ! நிலைக்குமேல் [illegible] [illegible] ! ஏதோ சிறிது மிஞ்சியிருக்கு[illegible] அரசனை [illegible] விட்டாய் ! அப்படியா ! [illegible] முதல் மானினி [illegible] விரப்பட்டாளென்று சொல்லி உன்னைத் தனிக்[illegible] வில் வைக்கின்றேன் ! (அரசன் [illegible] சொல்[illegible] [illegible]கின்றான்.)

மானினி வருகின்றாள்.

அடி ! மானினி ! உனக்குக் கடைக்கண் இருக்க[illegible] வில்லையோ ? அரசனுக்குச் [illegible] [illegible] வெறித்தாயோ ? உனக்கும் வழி செய்கின்றேன். இரு.

ஐயபாலன் :—ஓ ! ஜோதிமாலை ! இனிப்பிழையேன் ! பிழையேன் ! ! (நிலமேல் வீழ்ந்து மூர்ச்சையடைகின்றான் ; யாவரும் [illegible] பயந்து நிற்கின்றனர்.)

துரோதவசை:—இதென்ன மாயம்! ஜகஜாலமாயிருக்கிறதே!

அபிராமன்;—ஐயோ! அரசரே! (ஓடிச்சென்று தூக்குகின்றான்)

[சேவகர் நால்வர் வந்து அரசனை யெடுத்துச் செல்கின்றனர்.

[அபிராமனும் உடன்போகின்றான்.

துரோதவசை:—இஃதென்னே! அதிசயம்!

துரோதவசை போகின்றாள்.

ஜோதிமாலை:—(கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு) என்னடியம்மா! அரசர் என்ன இப்படி விழுந்து மூர்ச்சையாயினார்! அடி! மானினி! என்னுடல் பதறுகின்றதே! யானென்ன செய்வேன்? ஐயோ! கொடும்பாவியானேனடி! அரசருக்குக் கேடு பயக்கவோ இவ்வுடல் எடுத்தேன்!-எனதன்புடைய வள்ளலே! என்னாலன்றோ நீ யித்துணையும் வருந்துவது? யானுயிரோ உயிர் துறக்கின்றேன்! மானினி! இவ்வுலக வாழ்க்கையி லெனக்குச் சுவையில்லை! எனக்கு இனிமேற் கடுஞ்சிறையில் வைத்தாலும் ஒன்று தான். கொன்றாலும் ஒன்று தான்.

மானினி:—நடக்கிறது நடந்துவிட்டது. அதற்காக அழப்படாது. இதுவும் நம்முடைய நன்மையைக் கருதியே கடவுள் செய்வித்த செயலாகும். ஒவ்வொரு செயலின் நன்மையையும் நாம் உடனே கண்டறிதல் முடியாதாயினும் இறுதியில் அவ்வச்செயலின் நன்மையை நாம் நன்றாய் உணர்ந்து கொள்வோம். இனி நீ விசனப்படாதே!

[இருவரும் போகின்றனர்.

மூன்றாங்களம்.

இடம்: அந்தப்புரம்.

காலம்: காலை.

பாத்திரங்கள்: துரோதவசை, அபிராமன்.

துரோதவசை:—என்னடா! அபிராமா! எப்படியடா இருக்கிறது அரசருக்கு? எழுந்திருந்து விட்டாராடா?

அபிராமன்:—நீங்கள் அவரைப் படுத்திய பாட்டினுக்கு அவர் எழுந்திருக்கவும் போகிறாரா?

துரோதவசை:—என்னடா எழுந்திருக்கமாட்டார்?

அபிராமன்:—அவருக்கு என்ன நோய் தெரியுமா அம்மா உங்களுக்கு? (தலையை யாட்டிக்கொண்டு) எனக்குத் தோன்றவில்லை.

துரோதவசை:—எனக்குத் தெரியாதடா? அவருக்கு எத்தனையோ முறை வந்திருக்கின்றது இதே நோய். எனக்குத் தெரியாததுபோல் தலையாட்டுகிறாயே! என்னடா?

அபிராமன்:—உங்களுக்கா அம்மா அவரது நோய் இன்னதென்று தெரியும்? நன்றாய்ச் சொன்னீர்கள்! நீங்கள் சரியாய்ச் சொன்னால் நான் என்காதை அப்படியே ஒட்ட அறுத்துக் கொள்கிறேன். (தலையை யாட்டிக்கொண்டு)

துரோதவசை:—உன்னோடு இப்பொழுது ஒருவரும் பந்தயம் போடவில்லையடா. உனக்குத் தெரியுமானால் நீயே நோயின் பெயரையும் அதனைத் தீர்ப்பதற்கு மருந்தையும் சொல்லு.

அபிராமன்:—எனக்குத் தெரியுமம்மா அது. (தலையை யாட்டிக்கொண்டு) எனக்குத் தோன்றவில்லை.

குரோதவசை :—உனக்கு என்னடா தோன்றவில்லை ?

அபிராமன் :—அரசர் பிழைப்பார் என்றுதான்.

குரோதவசை :—அதென்ன நோயடா அரசரை அப்படிக் கொல்லத்தக்கது? அதற்குக் கொடுப்பது என்ன மருந்தடா? சீக்கிரம் சொல்லடா, உடனே கொடுப்போம்.

அபிராமன் :—நீங்கள் நான் சொல்லும் மருந்தைக் கொடுப்பதாக வாக்குத்தத்தம் செய்தாற்றான் சொல்வேன்; அல்லாக்காற் சொல்லேன்.

குரோதவசை :—அரண்மனையிலேயே யிருந்தால் உடனே கொடுப்பதற்கென்ன ஆக்ஷேபம்?

அபிராமன் :—உங்கள் கையின் கீழேதான் இருக்கின்றது. நீங்கள் அந்தக் கொடுக்கின்றீர்களோ இல்லையோ என்பதுதான் சந்தேகம்.

குரோதவசை :—நான் கொடுக்கின்றேன், சொல்லு.

அபிராமன் :—இந்நோய்க்குக் 'காமநோய்' என்று பெயர். அதனைத் தீர்க்கு மருந்து 'ஜோதிமாலை' யேயாம்.

குரோதவசை :—அடே! பாவி! கடைசியில் இதிலேதானா கொண்டுவந்து விட்டாய்? அடே! சண்டாளா! உன்னைத் தொலைத்துவிட வேண்டுமடா! உன்னைக் கேட்க வரலாமோ? இதுதானா உனக்குத் தெரியுமென்று சொன்னாய்? அடே! பைத்தியக்காரா!—

பங்கஜம் வருகின்றாள்.

பங்கஜம் :—அம்மா! வைத்தியர் சங்கரபண்டிதர் வந்திருக்கின்றார்.

குரோதவசை :—இங்கே வரச்சொல். [பங்கஜம் போகின்றாள்.
அடே! அபிராமா! மகாபாவி! தொலையடா! என்முன் நில்லாதேயடா!

சங்கரபண்டிதர் வருகின்றார்.

[அபிராமன் போகின்றான்.

வாருங்கள் சங்கரபண்டிதரே! உட்காருங்கள்.

சங்கரபண்டிதர் :—அப்படியே அம்மா!

குரோதவசை :—அரசருக்கு நேற்று மாலை முதல் உடம்பு செவ்வையில்லை. சற்றுப் போய்ப்பார்த்துவிட்டு வருகின்றீரா?

சங்கரபண்டிதர் :—அடடா! அப்படியா?

[சங்கரபண்டிதர் போகின்றார்.

குரோதவசை :—(தனக்குள்) இதுவேளை அபிராமன் சொன்னதே உண்மையாயிருந்தாலும் இருக்கும். உண்மையாயிருந்தால் என்ன செய்கிறது? என்னவோ அவனை வயிற்றெரிச்சல் தீர வைது விட்டோம். சங்கரபண்டிதர் என்ன சொல்லுகின்றார் கேட்போம். அவரும் அதையே தான் சொல்லுவாரோ? நானே அரசரைப் போய்ப் பார்த்தேனே, அப்பொழுது அவர் தூங்கினாற்போலிருந்தார். அது மயக்கமோ என்னவோ! ஒருவேளை மயக்கமாகவேயிருந்திருக்கும். இவ்விதமான கஷ்டங்களெல்லாம் ஜோதிமாலையினாலேதாம் வந்தன. 'இவள் தாய் தந்தையரில்லையே, அரசனது உறவினளாயினளே' என்று நினைத்து நம் அந்தப்புரத்துச் சேடியரில் ஒருத்தியாக இருக்கட்டும். பிறகு தக்க இடம்பார்த்துக் கல்யாணஞ் செய்து கொடுத்து விடலாம் என்று இங்கு அழைத்து வந்தேன். அவளோ தானே இராணியாகவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டு என் நாதனையே மணக்க விரும்புகின்றாள். நான் உபகாரம் செய்யப்போக, எனக்கே அபகாரஞ் செய்கின்றாள்.—ஈசுவரனே! ஈதோ இவ்வுலகத்தின் இயல்பு! (பாடுகின்றாள்.)

உபகாரம் வேண்டி யுஞற்றுபவர்க் கந்தோ
வபகாரஞ் செய்த லுலகத் தியற்கைகொலோ ? (கஉ)

சங்கரபண்டிதர் வருகின்றார்.

சங்கரபண்டிதர்:—அம்மா! அம்மா!! அரசருக்கு எத்தனை நேரமாக இப்படியிருந்து கொண்டிருக்கிறது?

துரோதவசை:—என்ன?—நேற்றுமாலைமுதற்றான்.

சங்கரபண்டிதர்:—நேற்று மாலை முதலா? ஐயோ! நீங்கள் அப்பொழுதே சொல்லியனுப்பாமலிருந்துவிட்டீர்களே?

துரோதவசை:—நேற்று மாலை சிறிது மயக்கம்போலிருந்தது. அவ்வளவு தான். அதற்காகத் தங்களை வருத்துவானேன் என்று சும்மா இருந்துவிட்டேன்.

சங்கரபண்டிதர்:—ஐயோ! இனி மேல் என்ன செய்வதம்மா!

துரோதவசை:—என்ன நோய் அது? மருந்து சொன்னால் உடனே கொடுக்கின்றேன்.

சங்கரபண்டிதர்:—நோயின் பெயர் 'விரகசுரம்'; அதற்குற்ற மருந்து அவர் யார்மேற் காதலுற்றிருக்கின்றாரோ, அவளை இப்போதே அளிக்கலாம். இதே நிலைமையில் மாலை வரையிலிருந்தாரோ பிறகு பிழைத்தல் அரிது; நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் நைகின்றார்.

துரோதவசை:—இப்பொழுதென்ன செய்யவேண்டும்?

சங்கரபண்டிதர்:—அப்பெண்ணை அழைத்துவரச் சொல்ல வேண்டும்.

துரோதவசை:—அதிருக்கட்டும். நீர் ஜோதிஷமும் வல்லவராயினிரே! சற்று அஃதென்ன சொல்லுகிறது என்று பாரும்.

சங்கரபண்டிதர்:—(சற்று நேரம் பொறுத்து) ஆகனால் தெரிவனவற்றையுங் கூறுகின்றேன். கேளுங்கள். சித்திரா நட்சத்திர ருஷபலக்ன ஜாதகந்தானே?—ஆமாமாம். சூரியாஸ்தமனத்துக்குள் அரசர் ஒரழகுவாய்ந்த பெண்மணி

யையாயினும் மணப்பார்; அன்றித் தம் ஆருயிர் துறப்பினுந் துறப்பார். இவ்விரண்டனுள் ஏதேனும் ஒன்று நடந்தே தீரும். அதனை விலக்கல் யாவராலும் முடியாதது. சொல்லிவிட்டேன் அம்மா! இனித்தங்கள் சித்தம்.

துரோதவசை:—இது நிச்சயமாய்த் தெரிகிறதா?

சங்கரபண்டிதர்:—ஆம். அதற்கு ஐயமேயில்லை.

துரோதவசை:—மனைவி யென்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு நான் ஒருத்தியிருக்கையில் அவர்க்கு வேறொருத்தியை எவ்வாறு கல்யாணஞ் செய்யலாம்?

அசரீரி:—(பாடுகின்றது)

நீதி யாக நிருப னோடு
சோதி மாலை துணைவின் வந்து
மாலை மாற்றி மனைவி யாக
மேலை நன்மை மிகவு மெய்தும். (௯)

அரசன் சோதிமாலையை மணவானேற் சாதல் திண்ணம், சாதல் திண்ணம்.

சங்கரபண்டிதர்:—பார்த்தீர்களா அம்மா! அசரீரியும் அப்படியே சொல்லுகின்றது. இனி நாம் தாமதிக்கப்படாது. உடனே செய்யுங்கள்.

துரோதவசை:—எல்லாவற்றிற்கும் நான் காளிகோயிலுக்குப் போய்க் காளியைக் கேட்டு வருவேன்.

சங்கரபண்டிதர்:—வீணாய்க் காலம் போக்காதீர். காரியம் சீக்கிரம் நடக்கவேண்டியது. மிஞ்சிப்போனபிறகு விசனப்படுவதிற் பயனில்லை.

துரோதவசை:—சரி. அப்படியே.

[இருவரும் போகின்றனர்.

நான்காங்களம்.

இடம்: அரண்மனையைச் சார்ந்த காளி [கோட்டம்.
காலம்: காலை.
பாத்திரம்: காளியுருக்கொண்ட அபிராமன்.

அபிராமன்:—(தனக்குள்) நாம் நல்ல காரியஞ் செய்தோம். அரசனுக்கு நிச்சயமாய் நம்முடைய தயவினாலே ஜோதிமாலை அகப்படுவாள். நாம் அப்பொழுது அந்தப்புரத்தின் மேற்புறம் இருந்து சொன்னது அசரீரிபோலவே யிருந்தது. சங்கரபண்டிதரும் நம்மைப்போலவே சொல்லிவிட்டார். அவர்களும் அப்படியே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். போதாக்குறைக்கு இங்கேயும் வந்திருக்கிறோம். காளியின் பின் இருந்து வேண்டியவற்றைச்சொல்லுவோம். குரோதவசை கட்டாயம் நம்புவாள். அப்படி நம்பாவிட்டாலும் நாம் அவள் எதிரே இவ்வுடையுடன் வந்தால் உடனே பயந்துகொண்டு நம்புவாள். நாம் எடுக்கிற காரியமும் முடியாதிருக்குமா? அதோ! சேடிகள் புடைசூழ வருகின்றாள் குரோதவசை. நாம் போய் ஒளித்துக்கொள்வோம்.

(போய்க் காளிக்குப்பின் ஒளிந்து நிற்கின்றான்.)

(குரோதவசை சேடிகளோடு வருகின்றாள்.)

குரோதவசை:—(தனக்குள்) காளி என்ன உத்தரவு கொடுக்கப்போகின்றாளோ? தெரியவில்லையே. அபிராமன் சொன்னவாறு சங்கரபண்டிதர் சொன்னார். சங்கரபண்டிதர் சொன்னவாறு அசரீரியுஞ் சொல்லிற்று. அசரீரி சொன்னவாறே காளியுஞ் சொல்லுவாளோ என்னவோ? ஒன்றுந்தெரியவில்லை. எனக்கும் உடம்பு காலைமுதற் சௌக்கியமில்லை. என்செய்வது? எல்லாவற்றிற்கும் (வெளிப்படையாக) காளியே! நீ தான் கதி. (துதிக்கப்பாடுகின்றாள்.)

பற்பலர் மாந்தர் பரிவுடனேத்தப்
பாரினி லன்பின னோர்க்கு
மற்புதமான வரும்பெருங் கல்வி
யளித்திடு மம்மையே யென்றன்
பொற்புறு செல்வி புனிதமாகாளி
பொருந்திய வென்குல தேவி
நிற்பணி யெனக்கு நிச்சலு நன்மை
நேருமா பணித்திடுவாய் சொல்லாய். (அம)

(தனக்குள்) காளி நமக்கு நலம் செய்யாமலா போகப்போகிறாள்? என்னவோ என் உடல் பதறுகின்றது. என் மனமுந் துடிக்கின்றது. (பாடுகின்றாள்.)

செயபால வள்ளலென தருங்காத லன்றனக்குச்
சிறிது நேற்றுத்
தாயராகு நோயொன்று வந்துற்ற தது விரக
சுரமெனுவன்
மெய்யுறாவு வழங்குமதைத் தீர்ப்பதற்கு மருந்துண்டோ
விளைத்த லின்றே
நயமோங்கு காளியெற் கிப்பொழுதே யியம்புதிமெய்ஞ்
ஞானக் குன்றே. (அதி)

அபிராமன்:—(தனக்குள்) நாம் சொல்லுவதற் கிதுதான் சமயம். (வெளிப்படப் பாடுகின்றான்.)

குரோத வசையே! குரோத வசையே!!
நேற்றுநீ வந்து நிருபனைப் பற்றிய
கூற்றினைச் சொல்லிக் குறையிரப் பதற்கென்?
மேலும் யானே விண்ணவர் சீரி
யாயப் போதந் தறைந்த சொற்களைக்
கேளா திருந்தாய்! கெட்டுப் போனாய்
நாளை வந்தெனை வருத்தலை போதி.— (அல)

துரோகவசை :—காளி யம்மே! உன்னடிக்கீழ்வந்து வணங்கிய என்னை இவ்வாறு கோபித்துக் கொள்ளலாமா? இன்னொரு முறை சொன்னால் நான் அப்படியே கேட்கின்றேன்.

அபிராமன் :—(பாடுகின்றான்)

நீதி யாக நிருப னோடு
சோதி மாலை துணைவின் வந்து
மாலை மாற்றி மனைவி யாக
மேலை நன்மை மிகவு மெய்தும்.
அல்லாவிட்டால் அரசன் சாதல் திண்ணம்.

துரோகவசை :—நன்மையெலாம் ஓருருவெடுத்து நண்ணிய காளியே! நீ பிரத்தியக்ஷமாகி எதிர்வந்து சொல்லப்படாதோ?

அபிராமன் :—நான் வந்தால் நீ பயப்படுவாயே!

துரோகவசை :—பயப்படேன்.

அபிராமன் வெளியில் உங்காரித்துக்கொண்டு வருகின்றான்.

போதும்! போதும்! தேவீ! உருக்கரந்தருளவேண்டும்.

(அபிராமன் காளி விக்கிரகத்தின் பின் மறைகின்றான்.)

[துரோகவசை சேடியரோடு அரண்மனைக்குப் போகின்றாள்.

அபிராமன் :—சென்றாளடா! அநேகமாய் இவள் போய் ஜோதிமாலையை அரசனுக்குக் கல்யாணம் செய்து முடித்திடுவாள். ஈசுரனருளால், என்? அபிராமனருளால் அரசனும் பிழைப்பான். ஓ! ஒக்கும், ஒக்கும். நானே யீசுரன்! ஈசுரனே நான்! இப்பொழுது காளியாயிருக்கின்ற நான் என் ஈசுரனாயிருக்கப்படாது?—நான் ஈசுரன்றான். அதற்கு ஐயப்பாடேயில்லை. தேவஸ்தானத்து வைதிகர்களாகிய வேதாந்திகளும், நானே யீசுரனென்பதற்குச் சான்று பகர்வார்கள். 'அகம்ப்ரம்மாஸ்மி' என்ற

யசுர்வேத மகாவாக்கியத்தின் பொருள்தான் யாது? என்னை ஈசுரனல்லவென்போன் பிரஷ்டனே யென்க. அன்றியும் ஈசுரனும் யாவரையும் ஆட்டுகின்றான்; யானும் இவ்வரண்மனையில் யாவரையும் ஆட்டுகின்றேன். என்றாலன்றே இவ்வரசன் பிழைப்பது. அவன் பிழைத்தால் ஜோதிமாலையும் சிறையினின்று நீங்குவாள். மானினியும் அவளொடு வந்து விடுவாள். அரசர் ஜோதிமாலையை மணக்கும்போது நாமும் நம்மானினியை மணக்கலாம்! ஆகாகா! என்னே! நம்முடைய அதிருஷ்டம்! அடி மானினீ! இதோ வந்து விட்டேன் உன்னைக் கைப்பிடித்துக்கொள்ள.

[போகின்றான்.

மூன்றாமங்கம் முற்றிற்று.

அங்கம்—௪.

முதற்களம்.

இடம்: சிறைச்சாலை.
காலம்: காலை.
பாத்திரம்: ஜோதிமாலை.

ஜோதிமாலை:—(தனக்குள்) எனது காதலன் ஜயபாலனுக்கு இப்பொழுது மயக்கம் எவ்வாறு இருக்கின்றதோ! அறியேன். நேற்று முந்தாநா ளெல்லாம் மாணினியானவள் எனக்கு என் ஆருயிர் நாதனைப்பற்றிய சமாசாரம் சொல்லிவந்தாள். இப்பொழுதோ, அவளும் என்னருகில் அணுகினா ராள்; குரோதவசையிட்ட கட்டளை அதுவன்றோ? என்ன செய்வேன்? எனக்குத் தேறுதல் சொல்ல யாவரும் இலரே. எல்லாவற்றினுங் கடவுள் தான் இப்பொழுது எனக்குற்ற துணை. (பாடுகின்றாள்.)

இருஞாணி னன்றிரணி யனைக்கொல்ல வுதித்தவனே
யொண்மை சான்ற
திருமேவு மலர்மார்பு கொண்டவனே பெருமலைச்
சிகர மென்ன
வுருவாரும் புயத்தினனென் காதலன்ற னிலைமையெனக்
குவந்து கூறித்
தெருளாரச் சிறியேனைக் காவாயோ வருண்மலிந்த
செங்கண் மாலே. (௧)

ஐயோ! ஜயபாலவள்ளலே! நீயென்னென்ன துன்பம் அநுபவிக்கின்றாயோ? நான் அவற்றை அறியவும் முடியவில்லையே. என்றால் உனக்கு இத்துணைத் துன்பம் நேரிங்

கின்றதே. என் செய்வேன்! உயிர் துறப்போமென்றும் மனம்கேட்க வில்லையே. மாணினியைப் போல் உறுதியாக எதுவும் நலன் செய்யுமென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கலாம் என்றாலும் மனம் ஒருப்படவில்லையே. நானும் இப்படித் துயர்க்கடலுள் ஆழவேண்டுமென்பது ஊன்றவிதியோ! 'பட்டகாலிலேபடும்' என்றபடி எனக்கு முதலில் தாய்தந்தையர் இறந்தார். பிறகு குரோதவசை வாயில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அவளுடைய வசைமொழிகளை யிசைமொழிகளெனக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பிறகு சிறையிலடைபட்டேன். இப்பொழுது தனிக்கலே காவலிலிருக்கின்றேன். இன்னுஞ் சிலநாளில் இவ்வுலகின் நீங்கியிருந்தாலும் இருப்பேன். இனி வருவனவற்றை யாரே கண்டார்? நாம் இத்தனைநாட் பிழைத்திருப்போம் என்பதைச் சொல்ல வல்லாரும் உளரோ?

* "இதுவென வரைந்து வாழுநா ளுணர்ந்தோர்
முதுநீ ருலகின் முழுவது மில்லை" (சுஅ)

என்றவர் கூற்றும் பொய்யாமோ? மேலும் அரசருக்கு நேற்றையினும் இன்றைக்கு மயக்கம் அதிகமாயிருப்பதாகத் தெரிந்ததானால் நாம் இப்பொழுதே உயிர்துறந்து விடலாம். ஒருவேளை, அரசருக்கு மயக்கந் தீர்ந்திருந்தும் நமக்குத்தெரியாதிருக்கலாம். (பாடுகின்றாள்.)

இரண்டுபெரு மலைகளென வளர்கின்ற தோளுடைய
வெனது நாதா
முரண்டருவன் பகைவரெனுங் களிறுகட்கோர் மடங்கல்
முதல்வா வெற்கோ
ரரண்டுணையு மிருப்பாய்நீ மயக்கொழிந்த நற்செய்தி
யதனை நன்றன்

* சிலப்பதிகாரம்.

சரண்டமையே பற்றியுறை யடிச்சியினுக் கறிவித்த
நகாத தேயோ?

(அக)

ஐயோ ! எனக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே ! [illegible] யால் இன்றும் இடக்கண் துடிக்கின்றதே ! [illegible] குத் துடித்ததற்குத்தான் இப்பெரும்பயன் பெற்றேம். இன் றைக்குத் துடிப்பதன் பயன் யாதாகுமோ ? அறியேன். அந்தோ ! நேற்றிரவு நாம் கண்ட கனவை யென்னென்று சொல்வது ! நாம் சிறைச்சாலையி லிருக்கும் பொழுது அரசர் இங்கு வந்து விடுவிப்பதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனதாகவும் சற்று நேரத்திற் [illegible] குரோதவசை நாம் மகாராஜாவைக் கல்யாணம் [illegible] கொள்ளும்படி சொன்னதாகவும் அதற்கு நாம் மாட்டோமென்று கூறினதாகவும் அவன் வலியுறுத்தியதன்மேற் கல்யாணம் செய்துகொண்டதாகவு மன்றோ நிகழ்ந்தது ? ஆகா ! அந்தக்கனவு எவ்வளவு இனிமையா யிருந்தது ! விழித்துக்கொண்ட பிறகு அதே மாதிரி மறுபடியும் கனவு காணலாம் என்று நினைத்து நம்மாலானமட்டும் முயன்று பார்த்தோம். அந்த இன்பமான கனவு மீட்டுந் தோன்ற வில்லை. என்செய்வேன் ! இக்கனவு உண்மையா யிரா நிற் இருந்தால் அதனினும் சிறந்த நற்பாக்கியமும் உண்டோ ? இக்கனவே நனவாய்ப் பரிணமித்து விடலாகாதோ ? அவ்வளவுக்கு அதிர்ஷ்டமுடையமோ நாம் ? கனவு பொய்யென்று சிலருலோர் கூறுதல் அறிவேன். அவ்வாறே இவ்வின் பக்கனவும் பொய்யென விடுக்கற்பாலதோ ? அந்தோ ! அக் கனவை நினைக்குந்தோறும் என துள்ளம் பதறுகின்றதே. எனதண்ணல் ஜயபாலச் செம்மல் என்னை மெய்யுறத் தழுவி அக்குழைய எனது கபோலங்களி லிட்டமுத்த மும் பொய்யெனப்படுமோ ? ஓ ! அஃது இன்னும் எனக்குக் கிடைக்குமோ ? அதனை யெத்தனை காட்கழித்துப் பெறு

வேனோ ? [illegible] உடல் புள ககின்றதே. (பாடுகின்றாள்)

ஜயபால் [illegible]
[illegible] தமியேனும் வாழ்வனோ
[illegible] குமாரனாயினே
[illegible] னருளெய்தி [illegible]

(உஎ)

பங்கஜம் வருகின்றாள்.

என்னடி ! பங்கஜம் ! எங்கேவந்தாய் ?

பங்கஜம் :—நீ காலை யுணவுக்குச் சந்ததையா யிருக்கின் றாயோ என்று பார்க்கவந்தேன்.

ஜோதிமாலை :—நான் ஒரு வார்த்தை கேட்கிறேன் ; அதற் குச் சரியான உத்தரஞ் சொல்லுகிறாயா ?

பங்கஜம் :—சொல்ல முடியுமானாற் சொல்லுகிறேன்.

ஜோதிமாலை ;—அரசருக்கு உடம்பு எவ்வாறிருக்கின்றது ?

பங்கஜம் :—அதைப்பற்றி உன்னிடம் பேசவேண்டாமென்று மகாராணி உத்தரவிட்டிருக்கின்றாள், இருந்தாலும் நான் சொல்லுகிறேன். கேள்.

ஜோதிமாலை :—தயவு செய்து சீக்கிரம் சொல்லம்மா !

பங்கஜம் :—அரசர் விமிஷத்துக்கு [illegible] அவர் கோவின் பெயர் வி———[illegible] யில் குறையவில்லை. மாலை வரையில் அப்படியே யிருந் தாற் பிழைப்பது கஷ்டமாம். அவ்வளவு தான் எனக் குத் தெரியும். நாம் இவ்வளவுநேரம் இங்கிருந்ததற்கே மகாராணி கோபித்துக்கொள்ளுவாள், நான் போகின் றேன். [பங்கஜம் போகின்றாள்.

ஜோதிமாலை:—(தனக்குள்) ஐயோ ! நம் அதிஷ்டம் ஒரேயடியாய் நம்மொடு முற்றுப்பெறும் போலிருக்கின்றதே. அரசர் மாலை வரையில் அப்படி யிருந்தாற் பிழைப்பது அரிதாமே! என் செய்வது ? ஐயோ ! அதற்கு மருந்து கிடையாதோ ? குரோதவசை அவர் மேல் எவ்வளவு கோபம் வைத்திருந்தாலும் அவர் சாகும்படி விடுவாளோ ? அவளும் வருந்தப்படுவாளே. ஈசுரனே ! இவை யெல்லாம் உன் செயல்களே ! ஓ ! ஜயபாலதேவா ! எனது இன்பவள்ளலே ! (சிறிது நேரம் மூர்ச்சித்துக் கிடக்கின்றாள்.)

பங்கஜம் வருகின்றாள்.

பங்கஜம்:—இதேதிது ! இவள் இப்படிக் கிடக்கின்றாள், வந்த இடத்தில் வம்பு விளைந்ததே. (முகத்திற் ஜலந் தெளிக்க ஜோதிமாலை எழுந்திருக்கின்றாள்) அம்மா ! ஜோதிமாலை ! அதற்குள்ளே யென்ன தூக்கம் ? மகாராணி கூப்பிடுகின்றாள், வா.

ஜோதிமாலை:—(வெருண்டு) எதற்காகக் கூப்பிடுகின்றாள் அம்மா ? உன்னொடு பேசியதற்காகக் கொல்லவோ ? நானும் சாவதற்குத்தான் இருக்கிறேன் (பாடுகின்றாள்.)

பற்குனனும் வென்குமெழிற் பார்த்திவர் தங் கோமானை
யெற்கினிய நாதனைவிட் டேங்குமெனக் குய்வுமுண்டோ?

என்னருமைக் காதலனே யென்றுமினைச் சேர்தலின்றே
லின்னுயிர்யான் வேணுமோ வேறுமினி வேண்டேனே!

சாவுமெயக் கொன்றே தடங்கட்லுஞ் வையகத்தில்
வாழ்வுமெமக் கொன்றே மயங்கலையென் றன்மனமே! (என)

பொருளில்லா ரிவ்வுலகிற் பொன்றுதலு நேரே
யருளில்லார் தாமு மறவொழிந் தேராமால், (என)

[இருவரும் போகின்றனர்.

[illegible]

[illegible]—(தனக்குள்) இன்னும் பங்கஜம் [illegible] ? ஜோதிமாலையை அழைத்துக்கொண்டு வருதற்கா இத்தனை நேரம் ? அவளொடு பேசிக்கொண் டிருக்கிறாளோ ? [illegible] போது வரட்டும். நமக்கென்ன ? காளியும் ஜோதிமாலையை அரசனுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தால் அவன் பிழைப்பான் என்று சொல்லிவிட்டாளே. அப்படியே செய்வோமா ? நாம் ஜோதிமாலைக்குப் பார்த்தவைகள் [illegible] யாம் ! இவையெல்லாம் நம்மாலே [illegible] ? நம் தலைவிதி. யார் அதைத் தடுப்பது ? (பாடுகின்றாள்.)

அம்மா நினைத்து நித்த வேறுமதி மாந்தர்தம்
மெம்மா விதிப்பயனை யாரே விலக்குவர் ? (என)

அப்படித்தான் செய்யவேண்டும். வேறென்ன யோசனை ? ஜோதிமாலையை அழைத்துக்கொண்டு போய் அரசனிடம் நிறுத்திப் பாடச்சொன்னால் அவன் [illegible] வாய்ப்பொழியும் இசை மழையில் உயிர் தளிர்த்து எழுந்திருப்பான். அப்புறம் அவ்விருவருக்கும் [illegible] செய்து விடலாம். நாம் எவ்வளவோ [illegible] டைசியில் இதிலவந்து முடிந்தது. ஜோதிமாலையை இங்கே வராமையாம லிருந்தால் இத்தனை [illegible] பிரா. ஏதோ மூடத்தனமாய் வரவழைத்து விட்டோம். இனி அதன் பயன்களை அநுபவிக்கவே [illegible] இனிமேல் நம்மை அரசன் எட்டியும் பார்க்க மாட்

டான். என் செய்வது? எப்படி யிருந்தாலும் இராஜாங்க விஷயங்களெல்லாம் நம்கையிலிருக்கின்றன. நாம் அவற்றையாவது கவனித்துக்கொண்டிருப்போம். ஜோதிமாலை தானும் இராணியென்று நினைத்துக்கொண்டு நம்மைப்போல ஒத்த உரிமைகள் கேட்கமாட்டாள். அவள் நல்ல பெண்ணே. ஏதோ நம்முடைய குரோதத்தினால் அவளை இவ்வாறு செய்து விட்டோம். அவளைப்பற்றி யெத்தனையோ முறை நல்லெண்ணங்கள் நமக்கிருந்திருக்கின்றன. அன்றுமாலை அரசருக்கு மாலை கொடுப்பதற்கு முன் எவ்வளவு அவளை மெச்சிப் பாடினோம்! அதிற் போந்த 'சோதிமாலாய்' என்ற வார்த்தை அவள் காதிற் பட்டு நான் கூப்பிட்டேன் என்று நினைத்துக் கொண்டு அவள் வரவில்லையா? அவள் அதிர்ஷ்டந்தான் என்ன அதிர்ஷ்டம்! அரசனைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறாள். கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டும் என்னைப் போல் அவஸ்தைப் படுவாளோ? மாட்டாள். சுகமா யிருப்பாள்.

பங்கஜம் ஜோதிமாலையைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு வருகின்றாள்.
(ஜோதிமாலை வணக்கத்தோடு விலகிநிற்கின்றாள்.)

அம்மா! ஜோதிமாலை! உட்கார்! பயப்படாதே! இப்படி என்னருகில் வா! (முத்தமிட்டுக் கொள்ளுகின்றாள்) என், இளைப்பா யிருக்கிறாய்? இன்னும் உண்ண வில்லையோ?

பங்கஜம்:—அம்மா! நான் போகையில் இவள் மூர்ச்சையாய்க் கீழே விழுந்திருந்தாள். அப்புறம் நான் மயக்கத்தைத் தெளிவித்து அழைத்து வந்தேன்.

ஜோதிமாலை:—(தனக்குள்) இன்றைக்கு என்ன அரசி நம்மேல் விசுவாசமா யிருக்கின்றாள்! தாழைமலர்ந்து மணம் வீசுகின்றதென்று கருதி அதனருகிற் சென்றால் அதிலிருக்கும் பாம்பு கடிப்பதுபோல இவள் முகமலர்ந்து விசுவாசமா

யிருப்பதுபோலிருந்து கொன்றுவிடலாம் என்று பார்க்கின்றாளோ என்னவோ?

குரோதவதி:—அடி! பங்கஜம்! நாளைமுதல் ஜோதிமாலையோடு பேசும்போது என்னோடு பேசுவதுபோலவே பேசவேண்டும். இன்று முதல் அவள் உங்களுள் ஒருத்தியல்லள். (ஜோதிமாலையை நோக்கி) இப்பொழுது எப்படியம்மா இருக்கின்றது?

ஜோதிமாலை:—பங்கஜத்தின் தயவினால் இப்பொழுது ஒன்றும் இல்லை.

குரோதவதி:—சரி, நீ அரசனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதற்கு ஏற்பாடுகள் ஆய்விட்டன. தேவதைகளும் காலமும் உன்பக்கம் இருக்கின்றன. நான் என்ன செய்வது? உன்னையிதுவரையிற் படுத்தியபாடெல்லாம் உனக்கு நன்மையையே விளைத்தன. அவற்றிற் கெல்லாம் என்மேற் கோபங் கொள்ளாதே. நீ வெகு நல்ல பெண் என்பது ஊர் முழுவதும் தெரியும். அவர்களும் நீ அரசனைக் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று கூறுகின்றார்கள். மேலும் நீ அவருடைய அத்தை மகள்; அவருக்கேற்ற உரிமை. நீ சிறுமியாயிருக்கும் பொழுது உன்னை அவருக்குக் கல்யாணம் செய்வதாய் இருந்ததாம். அப்புறம் ஏதோ காரணத்தினால் நின்றுபோய் விட்டதாம். ஆகையால் நீ இப்பொழுது அவரை உடனே கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டும். உன்னால்தான் அவர் பிழைப்பாராம். மாலைக்குள் அவர் உன்னை மணவாவிடிற் பிழைப்பதரிதாம். நீயே அவருக்குற்ற மருந்து. அபிரமமண்ய பண்டிதர், அசரீரி, காளி ஆகிய யாவரும் இதனையே கூறுகின்றார்கள். குணாகரனைக் கூப்பிட்டுக்கேட்டதில் அவரும் அப்படியே சொல்லுகிறார். ஆதலால் நீ இப்பொழுது என்னோடுகூட வா

வேண்டும். நாமிருவரும் அரசனிடம் போகலாம். நேற்றையினும் இன்றைக்கு எவ்வளவோ பலவீனமாயிருக்கிறார். நீயும் பார்த்துவிட்டு வரலாம், வா. நான் எல்லாம் உன் நன்மையைக்கருதியே செய்கின்றேன். [illegible] உன்னை வரவழைத்ததும் உன் நன்மைக்குத்தான். [illegible] உன்னை வருத்துவேன்போலிருந்ததும் உன் நன்மைக்குத்தான். அடி! பங்கஜம்! நீ ஜோதிமாலைக்கு நல்ல உடையுடுத்தி அழைத்துக்கொண்டுவா. மரியாதையாயிரு. ப[illegible]ரம். போ.

ஜோதிமாலை:—(கண்ணீர் ததும்ப) அம்மா! அம்மா! ஒரு [illegible]த்தை! நீங்கள் மகாராணியாயிருந்து அரசருக்கு ம[illegible]யாயிருக்கையில் நான் அப்படியிருத்தல் தகு[illegible] ஆகையால் நான் அவரைக் கல்யாணம் செய்துகொ[illegible] வில்லை.

துரோதவதை:—(கண்ணீர் வடித்து) அப்படிச் சொல்லாதே. என்கண்ணே! ஜோதிமாலை! அரசர் பிழைப்பது உன்னாலே தான். சீக்கிரம் வா, சீக்கிரம் வா. மேலும் உனக்கு அவர் மேற் காதலிருப்பது எனக்கு நன்றாகத்தெரியும். உன் அந்தச் சொல்லை வெட்டியாய்த்தானிருக்கும். [illegible] குச் சிறைச்சாலையிலும் உங்களிருவரையும் பார்[illegible]

ஜோதிமாலை:—அன்றைக்கு அவர் தம்மை மணக்கும்படி கேட்டார். நான் உங்கள் உத்தரவின்றி மாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டேன் அம்மா! அவ்வளவுதான் நடந்தது.

துரோதவதை:—அது கிடக்கிறது. அந்த [illegible]யும் நான் மறந்துவிட்டேன். மேலும் என் உத்தர[illegible] கொடுத்து விட்டேன். இன்று முதல் உன்னை [illegible] தங்கையாகப் பாவிப்பேன்! போய்ச் சீக்கிரம் வா.

ஜோதிமாலை:—அப்படியே அம்மா! (போய்க்கொண்டே தனக்குள்) நான் கண்ட [illegible]! [illegible]! (பாடுகின்றாள்)

[illegible] பெற்றுள் திருவருள் பலித்ததன்
[illegible] விளையாட்டு கொண்டேனே (ஜோ)

[பங்கஜமும் ஜோதிமாலையும் போகின்றனர்.

[illegible]:—(தனக்குள்) ஜோதிமாலையை அழைத்துக் கொண்டுபோய் அங்கே விட்டுவிட்டு வருவோம். நாம் அங்கிருந்தால் அரசர் எழுந்திருக்கமாட்டார்.—ஏன்? எழுந்திருப்பார். நாமும் இவளுடைய இனிய பாட்டுக்களைக் கேட்டுக்கொண்டு இருப்போம். அதில் என்ன பிசகு?—அடி! சம்பகம்!—அப்புறம் கல்யாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வோம்.

சம்பகம் வருகின்றாள்.

[illegible] நல்ல உடை தரித்துக்கொண்டு இங்கு வரும்படி சொல்.

[சம்பகம் போகின்றாள்.

இந்த மானினிக்கு ஜோதிமாலையின் மேல் எவ்வளவு அன்பு! எவ்வளவு அன்பு!! என்தோழிகளுக்குள் இல்லாத இவ்வளவு பக்தியுடையவளை வேறெங்கும் பார்த்ததில்லை. நமக்கும் பங்கஜமும் சம்பகமும் இருக்கின்றார்களே உபயோகமில்லாமல்! ஜோதிமாலையைச் சேர்ந்தவரெல்லாம் அவளைப்போலவே இருக்க வேண்டுமோ? என்ன ஆச்சரியம்! இன்னும் கொஞ்சநாட் போனால் அரசரும் ஜோதிமாலையொடு சேர்ந்து அவளுடைய நற்குணங்களைப் பெறுவாரோ[illegible]! நம்முடைய துரோதமும் நம்மைவிட்டகலும். ஆ! ஜோதிமாலை! பூர்வ ஜன்மத்தில் என்ன புண்ணியம் செய்தாயோ? ஆகா! உன்

தாய் தந்தையர் உன்னைப் பெறுவதற்கு என்ன தவம் செய்தாரோ? உன்போலெனக்கு ஒரு பெண் இருந்தாற் போதுமே!

பங்கஜம் வருகின்றாள்.

ஏண்டி! பங்கஜம்! ஜோதிமாலையெங்கே?

பங்கஜம் :—வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். 'மானினியையழைத்துக்கொண்டு வரலாமா?' என்று கேட்கிறார்கள்.

குரோதவலை :—அவளை யழைத்து வரத்தான் சம்பகம் போயிருக்கிறாள்.

ஜோதிமாலை வருகின்றாள்.

வா! உட்கார்! மானினிவந்தவுடன் போகலாம்.

மானினி வருகின்றாள்.

ஜோதிமாலை! (தழுவி முத்தமிட்டுக் கொண்டு) உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருந்தது ஒரு யுகம்போ லிருந்தது! இதோ வந்து விட்டாள் மானினியும். மானினி! உனக்கு நல்ல சமாசாரஞ் சொல்லப் போகிறேன், கேள்! ஜோதிமாலை அரசனைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளப் போகிறாள்.

மானினி :—அப்படியா! பரமசந்தோஷம்! அம்மா! (ஜோதிமாலையைத் தழுவி முத்தமிட்டுக்கொண்டு) பார்த்தாயா - ஜோதிமாலை! என் கொள்கையின் உண்மையை? (குரோதவலையை நோக்கி) இதற்காக, அம்மா! உங்களுக்கு நான் மிகவும் வந்தனமளிக்கின்றேன்.

குரோதவலை :—சரி. போகலாம், வாருங்கள்.

[யாவரும் போகின்றனர்.

மூன்றாங்களம்.

இடம் : அரண்மனை.

காலம் : காலை.

பாத்திரங்கள் : ஜயபாலன், குணாகரர், அபிராமன், சங்கரபண்டிதர்.

(ஜயபாலன் ஒரு கட்டிலின்மீது உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றான்.)

குணாகரர் :—அடே! அபிராமா! மகாராணி காளிகோயிலுக்குப் போயிருந்தாளே. காளி என்னடா சொன்னாள்? தெரியுமா?

அபிராமன் :—(தனக்குள்) காளி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நான் தான் சொன்னேன். (வெளியாக) அவை யெல்லாம் எனக்கு எப்படி சுவாமி தெரியும்? மகாராணி காளி கோயிலில் நடந்த சங்கதிகளை என்னிடம் ஏன் சொல்லுவாள்? நீங்களானால் மந்திரியாராயிருக்கின்றீர்கள். உங்களிடம் சொல்லி யிருப்பாள்.

சங்கரபண்டிதர் :—காளியும் நாம் சொன்னவாறே சொன்னாளாம். நான் விசாரித்தேன்.

குணாகரர் :—சரி, சந்தோஷம். நான் என்னாலானமட்டும் சொல்லியிருக்கிறேன். குரோதவலை கட்டாயம் அவ்வாறே செய்வாள். அதனோடு காளியும் அதனையே சொல்லியிருக்கும்போது நமக்கென்ன?

அபிராமன் :—ஏது? நீங்கள் சொல்லுவதில் எனக்கு நம்பிக்கையே யில்லை.

குணாகரர் :—இல்லையடா, நீ பார்த்துக்கொண்டே யிரு. இன்னும் சற்றுநேரத்திற்குள் மகாராணி இங்கே வருவாள்.

அபிராமன் :—வந்து?

துணுகரர் :—ஜோதிமாலையை யழைத்துக்கொண்டு வந்து கல்யாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டுப்போவீர்.

அபிராமன் :—எனக்குத்தோன்றவே யில்லை, [illegible]!

சங்கரபண்டிதர் :—சும்மா இங்கு வந்து கத்தாதேடா. சத்தமிட்டாயிருந்தால் எழுந்து வெளியிலே போ. அரசர் இதுவரை [illegible] விழித்துவிட்டு இப்பொழுதுதான் சற்றுக்கண்மூடியிருக்கின்றார். அவர் இப்பொழுது எழுந்திருந்தால் நிச்சயமாய்ப் பித்தராவார். பேசாதே.

அபிராமன் :—(கைகட்டி வாய்மூடி) சித்தம் பண்டிதரே!

துணுகரர் :—மகாராணி என்ன செய்கிறாள் என்று பார்த்து வருகிறாயா? அபிராமா! [பக்கத்திலிருந்தவன் [illegible]

சங்கரபண்டிதர் :—இதேதடா இது! அபிராமா! போய் அவள் என்னவென்று பார்த்துக்கொண்டுவாடா.

பங்கஜம் வருகின்றாள்.

பங்கஜம் :—மகாராணியார் அவர்கள் மகாராஜாவைப் பார்ப்பதற்கு வந்திருக்கின்றார்கள்.

அபிராமன் :—அதற்கெல்லாம் இப்பொழுது சமயமில்லை, போ. நில்லாதே.

துணுகரர் :—கூட யார் வந்திருக்கிறார்?

பங்கஜம் :—ஜோதிமாலை, நாங்கள்.

அபிராமன் :—(குதித்து) அப்படியானால் அவர்களை யுடனே வரச்சொல்.

[பங்கஜம் போகின்றாள்.

(அபிராமன் அவளிடம் ஓடுகின்றான்)

(காதோடு) மானினியும் கூட வந்திருக்கின்றாளோ? இல்லையோ?

பங்கஜம் :—(சிரித்துக்கொண்டு) இல்லை, இல்லை.

அபிராமன் :—(அவளைப் பிடித்துக்கொண்டு) உண்மையாய்ச் சொல்லு. இல்லாவிட்டால் விடமாட்டேன்.

பங்கஜம் :—(சிரித்துக்கொண்டு) வந்திருக்கிறாள்! வந்திருக்கிறாள்! விடு விடு.

அபிராமன் :—சிரியாமற் சொல்லு. அப்பொழுதுதான் உண்மையென நம்புவேன்.

பங்கஜம் :—(அபிராமனிடம்) வந்திருக்கிறாள்! வந்திருக்கிறாள்!

அபிராமன் :—அவளை இங்கே முதலில் அழைத்து [illegible] வா. என்ன? ஆகட்டுமா?

பங்கஜம் :—ஆகட்டும். [பங்கஜம் போகின்றாள்.

துணுகரர் :—என்னடா அபிராமா! நான் ஏதாவது சொல்லப் போகிறேனே என்று ஓடிப்போய் விட்டாயோ?

சங்கரபண்டிதர் :—அங்கேயே இருடா; திரும்பிவரவேண்டாம். ஜயபாலன் சயனத்திற் புரள்கின்றான்; குரோதவல்லை முதலாயினோர் வருகின்றார்கள். குணுகரரும் சங்கர பண்டிதரும் அவ்வி உட்காரவைத்து அரசனின் [illegible] சார்த்துகின்றார்கள்.

குரோதவல்லை, ஜோதிமாலை முதலியோர் வருகின்றனர்.

மானினி :—(தனக்குள்) அபிராமன் இங்கே இருக்கின்றான் போலும். ஆகா! அவனுடைய புத்தியை யென்னென்று சொல்வது. அவனைக் கண்டதுமுதல் என்மனம் அவன் மேற் சென்றிருக்கின்றதே. கூனனாயிருந்தாலென்ன? அழகு என்றால் வடிவுதானோ? என் கண்ணுக்கு அவன் அழகாய்த்தா னிருக்கிறான். மற்றையோர்க்கு எவ்வாறிருந்தா [illegible]க்கென்ன? அதைத்தவிர, ஆஹா! அவ [illegible] சீர்மையை என்னென்பேன் [illegible] செய்தாற்போல அவனும் [illegible]. அவனை நாம் அவ[illegible] கல்யாணஞ்செய்[illegible]கொள்ளவேண்டும்.

[illegible]வல்லை :—(அரசனைப் பார்த்து [illegible])

கொண்டான் குறிப்பறிந்து கூற்றின் படியொழுகும்
பெண்டாட்டி யாகேன் பிழைத்தேன் பெருமானே! (எஎ)

நீயே யறிவென்று நீயே யுயிரென்று
நீயே கடவுளென்று நீயே குருவென்று
நீயேயெ னன்பென்று நீயேயெ னின்பமென்று
நாயேன் கருதேன் நலமிழந்து நின்றேனே! (எஅ)

என்செய்கேன் காதலனே யென்றன் பிழைபொறுத்தி
கொன்செய்வடி நேனுடைய கோவே பணிந்தேனால்.(எக

ஜோதிமாலை! நீயும்பணிந்து அரசருக்கு மாலையிடுவாய்.

(ஜோதிமாலை பணிந்து மாலையிடுகின்றாள்.)

ஐயபாலன் :—ஆ! ஜோதிமாலை! (அருகில் உட்காரவைத்துக் கொள்ளுகின்றான்.)

அபிராமன்:—ஆ! மானினி! (மானினியை யழைத்துத் தன் பக்கம் உட்காரவைத்துக்கொண்டு) நானென்ன செய்வேன்! எனக்கு மானினி! அரசருக்கு ஜோதிமாலை! (தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு மானினியை அருள் இரங்கப் பார்க்கின்றான்.)

யாவரும் :—அரசே! ஐயபால! நீ ஜோதிமாலையோடும் தேவி குரோதவசையோடும் இன்புற்று நீடுழிவாழ்க.

அபிராமன் :—நானும் மானினியோடு இன்புற்று நீடூழி வாழ்வேனாக.

நான்காம் அங்கம் முற்றிற்று.

பின்னுரை.

துணைகரர் :—கடல்புடை சூழ்ந்த இக்காசினியின்கண் உள்ள மாந்தர் எல்லோரும் தமக்குக் கேடுவரும் வரையிற் பிறரைத் துன்பப்படுத்தாநின்று, பின்னர் அதனால் தமக்குக் கேடுற்றால் அவர்களுக்கு நலன்செய்யச்சித்தராயிருக்கின்றனர். அவ்வாறன்றி அன்னோரனைவரும் தமக்குக் கேடுறா வண்ணம் பிறர்க்கு என்றும் நலன்செய்து வாழ்வாராக. அன்றியும் தம்மினும் பெரியோருக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவர் சொல்லும் நன்மொழிகளைக் கேட்டுக்கொண்டு இருப்பதே அவர்தங் கடமையாதலின் தம் தாய்தந்தையர் பெரியோர் ஆசிரியர் முதலான குரவர்கட்குப் பணிந்து நீடூழி வாழ்வாராக.

பரதவாக்கியம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆடகமா னகவிருளை யகற்றியருந் தமிழமுத
மளித்த வாசான்
ரேடகமா மலர்ப்புயச்செந் தூரியநா ராயணப்பேர்த்
தோன்றல் வாழ்க
மாடகமார் முத்தமிழு மதிவாண ரொடுசோதி
மாலை யாமெந்
நாடகமு நனிவாழ்க ஞாலமெங்கு மழைசுரக்க
நயந்து மாதோ.

செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி.

[ஈடுக்குறிப்புற்றன மேற்கோட் பாக்களாம்.]

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
அங்குவரும்	... 41	ஒருதனி	... 80
அணலேயு	... 68	ஒருமனமி	... 38
அண்டகி	... 11	கன்னனிவ்வா	[illegible]
அம்புவிமேற்	... 6	கலைவெண்மதி	... 17
அம்மேயுன்	... 47	கல்லெனும	... 81
அம்மேயென்	... 46	காணுதாற்	... 49
அறிவொன்றி	... 51	காமர்மணே	... 85
அன்றமுத	... 66	காணுரும்	... 18
ஆடவீமா	... 96	குரிசிலவன்	... 17
இக்குமார	... 17	குரோதவன	... 77
இதுவென	... 81	குறையுமட்பா	... 52
இம்பரிலத்	... 85	குன்றாதனை	... 51
இரண்டுபெரு	... 81	குன்றனைய	... 19
இன்பாதும்	... 36	கொண்டானகுறிப்	... 94
உபகாரம்	... 78	சகத்தினக	... 53
உலகமெனு	... 59	சாவுகமக்	... 84
உலகெல்லாம்	... 58	சீதரனே	... 89
எந்தாயெக்	... 58	கரும்பரேய்கு	... 63
எப்பிறப்பிற்	... 22	செயபால	... 72
என்னகத்தி	... 23	செவ்வியாலக்	... 9
எனதன்பு	... 62	சென்னிமிசைக்	... 5
என்செய்கேன்	... 94	கோதிமரிய	... 47
என்னடி! யன்	... 39	ஜயபால	... 83
என்னருண்மக்காதல	... 84	துன்னுகரும்	... 50
என்னருமைக்காதலி	... 67	நலமிரும	... 29
என்னவென்ற	... 29	நீதியாக	... 35
என்றுயிர்போன்	... 55	நீயேயநி	... 94
ஐயன்மீ	... 6	பங்கயம்	... 14

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
பற்குணனும்	... 84	மாதம்ப	... 59
பற்பலர்மார்	... 77	மாயமேயெயா	... 21
பொருளில்லா	... 84	மாலையவெலா	... 2:
மங்கலமன்	... 62	முனிவுரிம்	... 65
மணமாமலர்	... 52	மெல்லாடை	... 67
மந்தரமை	... 20	வடிவெசிவி	... 31
மருவணர்ம	... 61	வண்மைமருக்	... 52
மல்லார்புய	... 66	வன்புடைய	... 18
மற்றத்தாமைய	... 51	வாமலக்க	... 10
மற்றவர்கட்	... 22	வெகுளிகொண்	... 51
மன்மதன்	... 66	வேணவாவின்	... 5
மன்னுவினை	... 83	வேலவொத்த	... 47

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
19	15	பார்க்க,	பார்க்க
25		ஜோதிமாலை	ஜோதிமாலை
39	25	கொண்டு	கொண்டு
44	5	பங்தஜ	பங்கஜ
56	20	தாமா	[illegible]
83	5	கடவேதன்	[illegible]